

AKATH BOOK

కావాలి

EXERCISE BOOK

Rs 25/-

Name : M. BHERANAVAN

Subject : B. Com (1st Co)

Grade : _____

School : _____

Date

சாலைப்பார்

~~சாலைப்பார்~~

பிள்ளை
— க. இராசசேகர்

4/200

நாயகனின்

செய்து

அந்
ந. உ.
சப் புலன்கைக்
அறிந்திருக்கிறார்கள்,
பாடகவாச்சியா
வரது உள்ள
பட்ப நற்பயன
ஷயத். உண்
பாகாளில் ஒரு
பய ஒள
ரம் பெயருட
ளவையார்
ப்பற்றியாவ
பு என்பவ
ஈடுபடவில்
ம் என்பது
ளவையார்
உப் மலர்ந்
ரிழ்ப் பா
தனிப்ப
இதற்காக
பே இந்நு
த்தை வி
புலவ
னயும் வி
லவர்கள்
தம் அறி
ரிமாழிப் ப

நாயகனின்
செய்து

புள்ளுரை

அந்

ள.

சப் பு... கைக்கு வேண்டும் பல்வகை நெறிகளை
 புறிந்தி... யர்கள், கதைகள் என்பனவற்றின் வாயி
 ியாட்ட... வர்ச்சியான முறையில் விளக்கின் அவை
 வரது உள்ளங்களில் ஆழமாக வேருன்றிப்
 பட்ட... நற்பயன் நல்கும் என்பது ஆன்றோர்
 ிறய... உண்மை. அத்துறையில், நம் புலவர்
 பாக... ளில் ஒருவராகிய நல்லிசைப் புலமை மெல்லி
 பய... **ஒளவையாரது** வரலாறு, 'ஒளவையார்'
 றும் பெயருடன் வெளிவருகின்றது.

ஒளவையார் ஒருவரல்லர், பலர் இருந்தனர் என்
 ப்பற்றியாவது, அவருடைய சாதி, பிறப்பு,
 ப்பு என்பவற்றைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளிலாவது
 ஈடுபடவில்லை. அது விண்காலப் போக்காக
 ம் என்பது எனது கருத்து.

'ஒளவையார்' என்னும் இந்நூலில் ஒளவையார்
 உப் மலர்ந்தருளிய இளைய; எனிய சுவைமிக்க
 ிழ்ப் பாடல்கள் சிலவற்றை எடுத்து ஒவ்
 தனிப்பாடலும் இன்ன காலத்தில் இன்னு
 இதற்காகச் சொல்லப்பட்டது என்கிற கதைக்
 பே இந்நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. முன்
 த்தை விரும்பும் நாடுகள் எல்லாம் தத்தம்
 புலவர்களையும், அவர்கள் செய்தருளிய
 னையும் விருப்புடன் போற்றுகின்றன. மேலும்
 லவர்கள் வரலாற்றைச் செவ்விதின் உணர்ந்து
 தம் அறிவு, அன்பு, ஒழுக்கம், சுயநலமின்மை,
 மாழிப்பற்று, பிறர்க்குதவுதல், அஞ்சாமை,

வாய்மை, கடமை முதலிய நற்பண்புகளை அறிந்து அதன்படி யொழுகி நற்பயன் பெறுகின்றன. ஆதலின், நம்நாட்டு மாணவர்களும் நல்லிசைப் புலவர்களது வரலாறுகளை ஓரளவாவது அறிந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதியே இந்நூல் எழுதப்பட்டது.

இந்நூல் மாணவருக்கென்றே எழுதப்பட்டதாயினும், ஏனையோரும் படித்துணரத்தக்க விஷயமும் அமைந்துள்ளது என்று சொல்வது மிகையாகாது. இந்நூல் ஒன்றினால், பல நூல்களைக் கற்றபயனைப் பெறலாம்.

தமிழ் நன்மக்கள் இந்நூலினை விரும்பி ஏற்று உரிய பயனைப் பெறுவதுடன், தமிழுக்கும் ஆதரவளிப்பார்களென நம்புகின்றேன். இந்நூலை ஏற்றுப் பிரசுரித்து வெளிப்படுத்திய யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை அதிபர் அவர்களுக்கும், இவற்றை அழகுததும்ப அச்சிட்டுத் தவிய யாழ்ப்பாணம் நாமுகள் அச்சகத்தாருக்கும் எமது உளங்கனிந்த நன்றி உரியதாகுக.

ஆக்கியோன்.

வட்டுக்கோட்டை,
மன்மத ஸ்ரீ ஐப்பசி மீ.

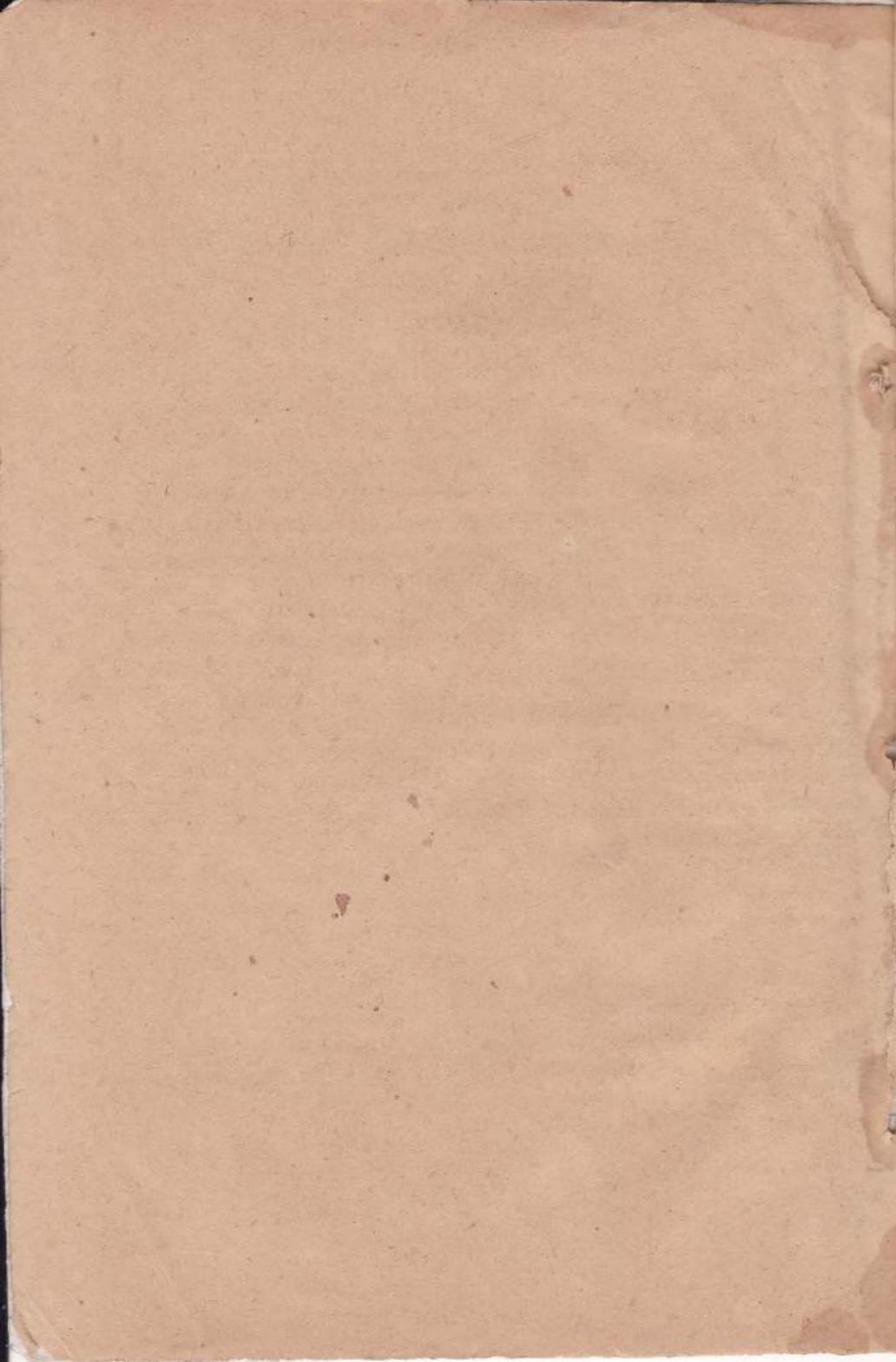
காரைக்குடி அழகப்பா மகளிர் கல்லூரித்
தமிழ் விரிவுரையாளர்
ஸ்ரீமதி ந. சரோஜினிதேவி B. A. (Hons)
அவர்கள் எழுதிய
மதிப்புரை.

பண்டிதர் க. இராசையா அவர்கள் இயற்றிய
“ஒளவையார்” எனும் நூலைக் களிப்புடன் கண்டேன்.
வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்க்கு ஒளவையாரைப்
பற்றிய வரலாறுகள் கட்டுக்கதைகளாகக் காணப்
படினும், தனிப்பாடல்களை எடுத்து அதைச் சீரிய
முறையிலே விளக்க, நாட்டிலே வழங்கும் கதைகளைச்
சால அமைத்திருப்பது வரவேற்கத் தக்கதாகும்.

படிக்கப் படிக்க ஆர்வமுட்டும் இந்நூலை உயர்
நிலைப்பள்ளி மாணவர்கட்குத் துணைப் பாடமாக
வைத்தல் நன்று.

அழகப்பா மகளிர் கல்லூரி,
காரைக்குடி,
தென்னிந்தியா.
2-1-56.

ந. சரோஜினிதேவி

வட்டுக்கோட்டை

இந்துக்கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர்

பண்டிதர் வி. நவரத்தினம் Dipin Tamil (Univ. of Cey.)

அவர்கள் எழுதிய

மதிப்புரை.

செந்தமிழ்க் கிழவி ஔவையாரை அறியாதவர் தமிழ்நாட்
டில் இலர். அவ்வளவுக்குப் பெருமை வாய்க்கப்பெற்ற அவரை
முற்றும் உணர்ந்தோரும் இலர். பிற்காலத்தெழுந்த புனைகதை
கள் பல, அவர் வாழ்க்கையிற் கலந்து பரவிப் பல ஔவையா
யாரைப் படைத்தன. இதனால் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்
றைச் சரியாகவும் ஒழுங்காகவும் தெளிவாகவும் அறிதல் அசாத்
தியமாயிற்று. இது தமிழ் உலகுக்கு நேர்ந்த பெருங்குறை.
இந்நிலையில், இப்போது பண்டிதர் க. இராசையர் அவர்கள் எழுதிய
'ஔவையார்' என்னும் இந்நூல் நல்ல ஒரு ஒழுங்கில் தொகுக்
கப்பட்டிருப்பது மாணவர்க்கும் பொதுவாக மற்றோர்க்கும்
பெரும்பயன் நல்குவதாகும். சந்தர்ப்பப் பாடல்கள் தெரிக்க
கும் அகச்சான்று ஒன்றையே கதைக்கோப்புக்கு மையமாக்கி
எழுதப்படுவதால் ஐயந்நிரிபுக்கிடனின்றி வரலாறு செவ்விதாய்ச்
செல்கிறது. பாக்கள் வரலாற்றைத் தோற்றுவிக்க, வரலாற்று
முன்னுரை பாடற்பொருளைப் புலப்படுத்த, இவ்வண்ணம் பரவும்
வசனமும் பின்னிச் செல்லும் நூற்போக்கு மாணவரது விவே
கத்தைத் தூண்டி உளவிருத்திக்கு உதவுகிறது. செய்யுட்பொரு
ளும் மாணவர் சிந்தனைக்கு அளவினதாய் விடப்பட்டு இன்
னும் ஊக்கத்தைத் தொழிற்படுத்துகிறது. ஒரு வரலாற்றைச்
செம்மையாய் உணர்த்தும் இந்நூல் தெள்ளிய, இனிய நடை
யில் எழுதப்பட்டுள்ளது. 7-ம், 8-ம் வகுப்புத் தரத்திற்கு ஏற்ற
ஒரு நல்ல உபவாசிப்புப் புத்தகம்.

மாணவ வளர்ச்சியைத் தம் குறிக்கோளாக்கிப் பல நூல்
களை எழுதித் தந்த பண்டிதரது 'ஔவையாரை' த் தமிழுலகம்
விரும்தி ஏற்றுப் பயனடைவதாக.

வி. நவரத்தினம்.

இந்துக்கல்லூரி,
வட்டுக்கோட்டை.

12-12-55

வட்டுக்கோட்டை - யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி
வடமொழி, தென்மொழி விரிவுரையாளர்
வித்துவான் இ. பாலசுப்பிரமணியம் B. A. (HONS)
அவர்கள் எழுதிய
மதிப்புரை.

ஆங்கிலப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் பாடங்கள் கற்பிக்கும் முறை சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து வருகின்றது தாய்மொழிமூலம் கல்வியறிவைப் பெறவேண்டிய அவசியம் இன்றைய மாணவருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே, ஒவ்வொரு மாணவனும் தனது தாய்மொழியை நன்கு கற்றுக்கொள்வதோடு, தனது இனத்தின் பண்பாட்டைப்பற்றியும், அறிந்து கொள்ள வேண்டியவகைின்றன். இதற்குப் பாடப்புத்தகங்களும் உப பாடப்புத்தகங்களும் உதவவேண்டும்.

இன்று, தமிழில் பல புத்தகங்கள் வெளிவருவது ஏதோ தொகையளவில் உண்மைதான். பண்டிதற்கேற்ற ஆராய்ச்சி தூல்கள் பல வருகின்றன; பாமராக்கே எழுதப்படும் நாவல்களும் கதைகளும் வந்து குவிந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. ஆனால் சிழ்வரூப்பில் படிக்கும் மாணவர் படித்து அறிவையும், நடையையும், வளர்க்கக்கூடிய தூல்கள் மிகச் சிலதான் வெளிவருகின்றன. ஆகையால், பரிஷதர் க. இராசையா அவர்களது முயற்சி வரவேற்கத் தக்கதொன்று.

அவர்கள் "இலக்கியச் செல்வம்" என்ற வரிசையில், தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழ்நாட்டின் சரித்திரத்தில் பிரசித்திபெற்ற பெரியார்கள் முதலியோரது வரலாறுகளை இனிய, எளிய தமிழ் நடையில் எழுதி உதவ முன்வந்துள்ளார்கள். "ஒளவையார்" என்னும் இந்தூல், அவ்வரிசையில் முதலாவதாக வெளிவருகின்றது, ஆறாம், ஏழாம் வகுப்புகளுக்கு உப பாடப்புத்தகமாகக் கற்பிக்கத் தகுந்தது. இன்றைய மாணவரது தமிழின் தரத்திற்குத் தக்கதாக, ஆசிரியர் அவர்கள் கூடியவரையில் தமது வசன நடையைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளார்கள். "இலக்கியச் செல்வம்" வரிசை நிறைவடையத் தமிழன்னை அருள் புரிவாளாகுக.

இ. பாலசுப்பிரமணியம்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி,
வட்டுக்கோட்டை, 10-12-55.

அணிந்துரை.

வண்ணார்பண்ணை

நாவலர் வித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியர்

பண்டிதமணி வித்துவான் திரு. ந. சுப்பையாபிள்ளை
அவர்கள் எழுதியது.

பண்டிதர் க. இராசையா அவர்கள் இலக்கியச் செல்வம் என்ற தொகுதியின் முதலாம் மலராக ஆக்கிய 'ஔவையார்' என்ற புத்தகம் எமது பார்வைக்கு எட்டியது. அஃது ஔவையாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கர்ணபாரம்பரியம், அவரியற்றிய நூல்கள், தனிப்பாடல்கள் ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு இயன்ற அளவு விரித்துக் கூறுகின்றது. ஔவையார் "தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர்" வரிசையில் வாழ்ந்த சிறந்த ஒரு பெண்புலவர்; மனத்தது பாடவும், வாழப் பாடவும், கெடப் பாடவும் வல்ல ஓர் ஆசகனியாக விளங்கியவர். சொற் சுருக்கமும் பொருட்பரப்புமுடைய சூத்திரச் செய்யுள் வடிவிலும் வெண்பா வடிவிலும் அவர் இயற்றிய நீதிநூல்கள் பள்ளிச் சிறுவர் முதல் பண்டிதர்வரை போற்றிப் பயின்று பிரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கனவாய் உள்ளன. ஆசிரியப்பா முதல் பல்வேறு செய்யுள் வடிவிலும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் பாடிய தனிப்பாடல்களும் பல உள்ளன அவையாவும் மக்கள் வாழ்க்கையைப் பண்பாடு பெறச்செய்யுந் தகைமை வாய்ந்தனவாய் அதற்கு உறுதுணையாய் உதவுவன. திருவள்ளுவர் போன்ற உலக மகாக்களினோடு ஒப்ப மதிக்கப்படுதற்குரிய இவரது வரலாற்றையும், இப்பெரும் புலவர் அவ்வச் சந்தர்ப்பங்களிற் பாடி மக்களின் அகக்கண்ணைத் திறந்தருளிய அற்புதப் பாடல்களையும் மாணவர் அறிந்து தம் நல்வாழ்க்கைக்கு வழிகோலிச் செம்மைபெறுதற்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படுவதாகும். ஔவையார் சரிதம் முன்னர் வேறு சிலரால் வெளியிடப்பட்டிருப்பினும், பாடசாலை மாணவருக்கு ஏற்ற நடையிலும் முறையிலும் அதிகாரப்பகுப்பு முதலியவற்றுடன் வெளியிடப்

பட்ட புத்தகம் இதுபோல் ஒன்று பெறற்கு அரிது என்ன
லாம். உயரிய ஆழ்ந்த அனுபவக் கருத்துக்களும், சுவைச்
செறிவும், நவீனரோக்கினிமை, செனிக்கின்பம் பயத்தல் முத
லாம் அழகுகளும் சீரம்பிய பாடல்களும் அவற்றோடு தொடர்பு
பட்ட வரலாற்றுப் பகுதிகளும் பொருந்தியதாக இப்புத்தகம்
விளங்குவதால், இஃது உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு உப
வாசிப்புப் பாடப்புத்தகமாக உபயோகித்தற்குப் பெரிதும் ஏற்
புடைத்து என்பது எமது கருத்து. பல்கலை மலிந்து மிளி
ரும் இப்புலவர் பெருமாட்டியின் பாடல்களில் அமைந்த கருத்
துக்களை மாணவர் விளங்கிப் போற்றுதற்கு உதவியாகச் செய்
புட்பொருள் விளக்கப்பகுதி பின்னுக்கு ஆசிரியராற் சேர்க்கப்
பட்டிருப்பது உகந்ததாகும்.

பண்டைக்காலத்து வாழ்ந்த சிறந்த புலவர்கள், வள்ளல்
கள் போன்றருடைய வரலாறுகளைப்பற்றி விரித்துச் சொல்
வாரும் கேட்பாரும் அருகிவருகின்ற இக்காலத்தில் இதுபோன்ற
புத்தகங்கள் வெளிவந்து ஆதரிக்கப்படின், அக்குறைபாடு தீர்ந்து
உலகம் உய்திபெற்று வாழ உதவுவனவாகும்.

இத்தகைய அரும்பணியை ஆற்றுதற்கு முற்பட்ட இந்
நூலாசிரியருக்கு ஊக்கமளித்து, இதனை வெளியிட்ட வண்ணை
ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை அதிபரின் சேவை தமிழுலகாற்
பாராட்டப்படத்தக்கது.

நாவலர் வித்தியாசாலை
வண்ணார்பண்ணை,
25-11-55.

ந. சுப்பையப்பிள்ளை,
தலைமையாசிரியர்.

அணிந்துரை.

யாழ்ப்பாணம்

மத்திய கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும்,
வடமொழி வியாகரண மகோபாத்தியாயரும் ஆகிய
பிரம்ம ஸ்ரீ வை. இராமசாமி சர்மா அவர்கள்
எழுதியது.

தமிழ் முதாட்டியாரான ஔவையாரைப்பற்றி நன்கு அறிந்திருக்கவேண்டியது ஒவ்வொரு தமிழ் மாணவனுடைய கடமையும் உரிமையுமாகும். இப்போது பண்டிதர் க. இராசையா அவர்கள் ஔவையாரின் பாடல்களிலிருந்தே அன்னாரின் வரலாற்றை ஒருவாறு கோவைப்படுத்தி இனிய, எளிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதி உபகரித்துள்ளார். இந்நூல் ஆறாம், ஏழாம் வகுப்பிற் கல்விபயிலும் மாணவருக்கு உபபாடபுத்தகமாய் அமைவதற்கு ஏற்ற தகுதி வாய்ந்தது. இந்நூலாசிரியர் மாணவருலகத்தின் நன்மைகருதி இதுபோல் இன்னும் பல வசன நூல்களை எழுதி வெளியிடுவாராக.

வை. இராமசாமி சர்மா

யாழ்ப்பாணம்,
26-11-55

உள்ளுறை.

	பக்கம்
1. பிறப்பு ...	1
2. அதியமாளிடம் நெல்லிக்கணி பெறுதல் ...	3
3. எழினிக்குத் துணைபுரிதல் ...	5
4. பெருநந்தின் ளியைச் சந்தித்தல் ...	7
5. பாரியுடன் பழகல் ...	8
6. காரியின் பேரன்பு ...	9
7. பாரிமகளிர் நற்பண்பு ...	10
8. பாரிமகளிரின் நிலைமையுணர்தல் ...	13
9. அங்கவை சங்கவை திருமணம் ...	14
10. திருமணத்தில் விருந்தளித்தல் ...	16
11. பொன் ஆடு பெறுதல் ...	19
12. ஆட்டிடையன் புகழ்பெற்றது ...	21
13. குடியானவன் தறவுபூணல் ...	22
14. பட்டபலாமரம் தழைக்கப் பாடுதல் ...	25
15. நாலுகோடி செய்யுட்கள் பாடுதல் ...	27
16. பொன் ஊஞ்சல் அறும்படி பாடியது ...	28
17. முருகன் செந்தமிழ்ப்பாடல் கேட்டல் ...	30
18. கணிகைமாதா பாடல்பெற்றது ...	34
19. பேய்க்கு நல்வரம் அருளியது ...	36
20. "வரப்புயர" என வாழ்த்தியது ...	38
21. தெய்வீக சக்தி ...	40
22. பொருட்செல்வத்திலும் கல்விச்செல்வம் மேன்மையுடையதெனக் கூறியது ...	41
23. கம்பரின் செருக்கை அகற்றியது ...	43
24. புலவர்களின் தாரதம்மியத்தை விளக்கியது ...	44
25. இறைவன் திருவருளால் திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்றது ...	48
26. ஔவையார் அருளிய சில அரிய போதனைகள் ...	50
27. செய்யுட் பொருள் விளக்கம் ...	55

ஒ ள வ ய ர்

1. பிறப்பு

தமிழ்நாடு முன்று பிரிவுகளாக முற்காலத்திற் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவை சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு எனப்படும். சேரநாட்டின் தலைநகர் வஞ்சிமாநகரம். சோழ நாட்டின் இராசதானி காவிரிப்பூம் பட்டினம். பாண்டிய நாட்டின் தலைப் பட்டினம் மதுரை. இம்முன்று நாடுகளையும் முறையே சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்கள்.

இந்தியாவின் தென்பாகத்திலுள்ளது மதுரை மாநகரம். இம் மதுரைமாநகரிலே, கடைச்சங்கம் இருந்த காலத்தில் ஒளவையார் என்னும் செந்தமிழ்ச் செல்வி சோழநாட்டில் உள்ள உறையூர் என்னும் பட்டினத்தில் ஒரு சாவடியிற் பிறந்தார்.

இவரது அன்னையின் பெயர் ஆதி. தந்தையின் பெயர் பகவன். இவர்கள், உறையூரில் உள்ள ஒரு சத்திரத்தில் தங்கியிருந்தனர். அவ்வாறிருக்கும் காலத்தில் ஒருநாள், ஆதி ஒரு பெண்மகவினைப் பெற்றாள். அப்பொழுது ஆதிக்கும், பகவனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருந்த உறுதிமொழிப்படி பிறந்த குழந்தையை அச் சத்திரத்திலேயே விட்டுவிட்டு, இருவரும் செல்லவேண்டியிருந்தது. பிறந்த பச்சிளங் குழந்தையைப் பிரிய மனமில்லாது தாய் வருந்தினாள். அப்பொழுது அக்குழந்தை தாயை நோக்கி, அன்னையே!

“இட்டமுடன் எந்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி
விட்டசிவனும் செத்துவிட்டானே—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாாமவனுக் கண்னய
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ”

என்று கூறியது.

அதைக்கேட்ட தாயானவள் சிறிது மனந்தேறி அவ்
விடம் விட்டகன்றாள்.

பின்பு அச்சத்திரத்தில் இருந்த குழந்தையை,
அடுத்த சேரியில் உள்ள பாணன் ஒருவன் எடுத்து
வளர்த்து வந்தான். அம்மகவும் நாளொரு மேனி
யும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வந்தது.
பாணர் குடியில் வளர்ந்த ஔவையார் இயல்பாகவே
சகல கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கினார். தமிழ்
நாட்டிலே உள்ள பெண்களுள், அறிவில் முதன்மை
பெற்றிருந்தார்.)

ஔவையார் மணம் செய்யும் பருவம் அடைந்
ததும், அவரை வளர்த்த பெற்றோர் அவருக்கு
மணம் செய்துவைக்க எண்ணினர். அதை அறிந்த
ஔவையார் அதற்கு மனமிசையாது, முதுமைக்
கோலம் கொண்டு, தினமும் இறைவனைத் தியானிப்
பதிலேயே கருத்தைச் செலுத்தினார். அதனால்
பெற்றோரும் அவ்வெண்ணம் விட்டனர். சிறுவயதி
லேயே முதுமைக்கோலம் கொண்டு விளங்கியபடி
யால் “ஔவை” என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.
ஔவை என்பது தாயையும், வயது முதிர்ந்தானையும்
குறிக்கும் சொல்லாகும். ஔவையார் வாழ்ந்த காலத்
தில் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புவலவர் முதலிய
புவலர்களும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தனர். ஒருபாட்டுக்கு

ஆயிரம்பொன் பெற்றாலன்றி, ஒருவர்மீதும் கம்பர் பாட்டுப் பாடுவதில்லை. ஆனால் ஔவையோ, பசிக்குச் சிறிது கூழ்கிடைத்தாலும் போதும், சந்தோஷமாக ஒருபாடல் பாடுவாள். இக் காரணத்தினால் ஔவையாருக்குக் “கூழுக்குப்பாடி” எனவும் ஒரு பெயர் வழங்கும்.

2. அதியமானிடம் நெல்லிக்கனி பெறுதல்.

சேரநாட்டின் ஒருபகுதியில் பல வளங்களும் நிறைந்து மிகச் சிறப்புடன் விளங்கியது தகடூர் என்னும் பட்டினம். அந்நகரை அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் அரசன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அவன் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். அவனது கொடைச்சிறப்பைக் கேள்வியுற்ற ஔவையார் அவ்வேந்தனிடம் சென்றார். அவனிடம் பரிசில் பெற விரும்பி அம்மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடினார்.

ஔவையாரின் பாட்டைக் கேள்வியுற்ற அதியமான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். ஔவையார் மீது பேரன்புகாட்டி மிக்க மரியாதையுடன் உபசரித்தான். ஔவையாரைத் தன்னுடன் தனது அரண்மனையில் இருத்தினான். ஔவையார்க்குப் பரிசில் கொடுப்போமாயின், அவர் உடனே நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடுவார். ஆதலால் இப்பொழுது பரிசில் அளிக்கக்கூடாதெனக் கருதிக்கொடாது இருந்தான். அதியமான் பரிசில் கொடாது

காலந்தாழ்த்துவதை உணர்ந்த ஒளவையார் சினங் கொண்டார். அரசனிடம் அறிவிக்காமலே அவ் விடம் விட்டுப் புறப்பட்டார். ஒளவையார் புறப்பட்டுச் செல்வதை வாயிற் காவலாளன் அரசனுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். அதையறிந்த புரவலன் ஒளவையாரின் முனிவிற்கு அஞ்சினான். ஒளவையாரிடம் விரைந்து சென்றான். பல உபசார வார்த்தைகளைக் கூறிச் சினந்தணியுமாறு வேண்டினான். அவரைத் தன்னுடைய அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஒளவையார் மனங்களிக்குமாறு, பல்வகைப் பரிசில்களையும் மிக்க உவகையுடன் அளித்தான். அதியமானது பேரன்பையும், பெருங்கொடையையும் கண்டார் ஒளவையார். தான் அரசனது அருமையை உணராது, கோபங்கொண்டேனே என்று வருந்தினார். அதியமானின் நற்பண்புகளை அறிந்த ஒளவையார், அதியமானிடமே சிலகாலந் தங்கினார்.

அந்நாளில் அரசனைக் காணும்படி ஒரு முனிவர் வந்தார். அவர் அரிய கரு நெல்லிக்கனியொன்றைக் கொண்டுவந்து அரசனுக்குக் காணிக்கைப் பொருளாகக் கொடுத்தார். அக்கனி கிடைத்தற்கரியது. உண்டவர்களை நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருக்கச் செய்யும் பண்பு வாய்ந்தது. தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரியானாய் வாழும் அரசன், அக்கனியை ஒளவையாருக்கு அளித்தான். ஒளவையாரும் அதனை உண்டு மகிழ்ந்தார்.

கல்விச் செல்வியாகிய ஒளவையார் அக்கனியை அருந்திய பின்னரே, அதியமான் அக்கனியின்

மகிமையை ஓளவையாருக்குக் கூறினான். அரசன் உரைத்ததைக் கேட்ட ஓளவையார் அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டார். அவன்மேல் ஆழ்ந்த அன்பும் அரசனின் அருஞ் செயலால் ஆகிய நன்றிப் பெருக்கும் அம்மையாருக்கு மேலும் மேலும் அதிகரித்தது. அதியமானின் அருங்குணங்களை எல்லாம் நன்குஉணர்ந்த ஓளவையார் அரசனை நோக்கி!

“பூங்கமல வாலிதழ் புல்வேளூர்ப் பூதனையும்
ஆங்குவருபாற் பெண்ணை யாற்றினையு—மீங்கே
மறப்பீத்தாய் வாழதிகா வன்கூற்றி னாவை
யறுப்பீத்தா யாமலகந் தந்து”

என்று புகழ்ந்து பாடினார். அதியமானுக்கும் ஓளவையாருக்கும் நாளடைவில் நட்பு வளர்ந்துகொண்டே யிருந்தது. ஓளவையாரும் அதியமான்மீது பல பாடல்களைப் பாடி அவனை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தார். அதியமான் அளித்த கரு நெல்லிக்கனியை உண்டமையால் ஓளவையார் அநேக காலம் வாழ்ந்திருந்தார்.

3. எழினிக்குத் துணைபுரிதல்.

ஓளவையார் அதியமானுடன் தங்கியிருந்த காலத்தில் காஞ்சியென்னும் நகரைத் தொண்டைமான் என்னும் அரசன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அவ்வரசன் தன்னுடைய படைப்பெருக்கின் வலிமையினால், அதியமாளைத் தன்னிலும் வலிமையின்மிகக் குறைந்தவனாகக் கருதினான். அதியமானோடு

போர்புரிந்து வெற்றிகொள்வதற்குத் தக்க தருணத்தை நோக்கியிருந்தான். இதனை அறிந்தார் ஒளவையார். தொண்டைமானிடத்திற் சென்றார். அதியமானின் அருங்குணங்களை எல்லாம் தொண்டைமானுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். அவன் அதியமானுடைய பெருமையெல்லாம் ஒளவையார் உரைப்பக்கேட்டு அதியமான்மீது அளவில்லா அன்பு கொண்டான். போர்செய்யும் எண்ணத்தையும் அறவே ஒழித்தான். பின்பு சேரனுக்கும் அதியமானுக்கும் இடையில் நடந்த போரில் அதியமான் இறந்தான். ஒளவையார் அவன் பிரிவுக்கு ஆற்றாது மிகவும் வருந்தினார். ஆரூத் துயரமுற்றார். அதியமான்மீது பல பாடல்களைப் பாடினார்.

அதியமான் இறந்த பின்னர் அவன் மகன் எழினி முடிதடினான். அவன் ஆண்டில் மிகவும் இளைஞராயிருந்தமையால் ஒளவையார் சிலகாலம் அவனுக்குத் துணையாயிருந்தார். தந்தையைப் போலவே மைந்தனாகிய எழினியும் கொடையிலும், நடையிலும், படையிலும் மிகவும் சிறந்திருந்தான். அவனும் ஒளவையாரைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினான். பேரன்பு செலுத்தினான். வேண்டுவனகொடுத்து ஆதரித்தான். ஒளவையாரும் அதியமானைப் படியதுபோலவே எழினியையும் பாடிச் சிறப்பித்தார். பின்பு ஒளவையார் தமிழ்நாடெங்கும் சுற்றித் தமிழ் அரசர்களை எல்லாம் காணவிரும்பினார். அதனால் எழினியிடம் அரிதில் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.)

4. பெருநற்கிள்ளியைச் சந்தித்தல்.

சோழநாட்டில் உள்ள உறையூரில் பெருநற்கிள்ளி என்னும் சோழ மன்னன் இராசதூய யாகம் செய்தான். அவன் இயற்றிய வேள்வியின் பொருட்டு, சேரன், பாண்டியன் முதலிய முடிமன்னர்களும் ஆங்கு சென்றிருந்தனர். இராசதூய யாகம் நடப்பதை அறிந்த ஔவையார் அவ்விடம் சென்றார். முடிமன்னர்கள் மூவரும் முத்தீயைப்போல ஒருங்கமைந்திருந்தது ஔவையாருக்குப் பெரும் வியப்பைக் கொடுத்தது. முடிமன்னர் மூவரையும் ஒருங்கே சேர வாழ்த்தினார். முவேந்தர்களும் கல்விக்கரசியாம் ஔவையாரின் பாடலைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்தனர். பிராட்டியாரைப் பெரிதும் போற்றினார். வேள்வி முடியும் வரையும் ஔவையார் அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்தார்.

யாகம் நிறைவேறியபின் சோழமன்னன் ஔவையாருக்குப் பெரும் பரிசில்களைக் கொடுத்துப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினான். ஔவையார் பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல அடியார்களாற் புகழப்பட்ட பெரும் பேற்றினையுடைய பறம்பு மலையை அடைந்தார்.

ஸ்ரீராமநாதன்

5. பாரியுடன் பழகல்.

“முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்லையும்
தொல்லை யளித்தாரைக் கேட்டற்தும்—சொல்லின்
நெறிமடற் பூந்தாழை நீடுநீர்ச் சேர்ப்ப
அறிமடமும் சான்றோர்க் கணி”

பறம்பு மலையில் பாரி வாழ்ந்திருந்தான். அவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். கல்வியும் செல்வமும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவன். புலவர்களைப் பெரிதும் பேணிப் போற்றும் பெற்றி வாய்ந்தவன். பறம்பு நாட்டுக் கரசனாகிய பாரியின் பண்புகள் ஒளவையாரை மிகவும் மகிழ்வித்தன. அவ்வாறே பாரியும் ஒளவையாரிடத்தில் அளவிலா அன்பு கொண்டான். ஒளவையாரை விட்டுப் பிரிந்திருப்பது பாரிக்கு இயலாததாக இருந்தது. அவன் ஒளவையாருக்கு அளவற்ற பரிசுகள் வழங்கினான். அவரைப் பாராட்டிச் சிறப்பித்துப் போற்றினான். ஒளவையார் அடிக்கடி பாரியிடம் செல்வர். பாரிக்கு ஒளவையார் மீதிருந்த அன்பும் ஆர்வமும் சிறிதும் குறையாது வளர்பிறையை யொப்ப மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தது.

ஒருமுறை ஒளவையார் பாரியிடம் பரிசில் பெற்றுக்கொண்டு சென்றார். பாரியும் விடைகொடுத்து அவரை அனுப்பினான் ஒளவையார் பிரிவை எண்ணிய பாரியின் உள்ளம் அமைதிபெறவில்லை. அவன் மிகவும் வருந்தினான். அதனால் அவன் சிலரை அழைத்து, ஒளவையார் கொண்டுசெல்லும் பரிசில் பொருட்கள் அனைத்தையும், அபகரித்துக் கொண்டு

வரும்படி அனுப்பினான். அவ்வாறே அவர்களும் ஓளவையார் கொண்டுசென்ற பரிசுப் பொருள்களைப் பறித்துக்கொண்டு மீண்டனர். பொருளைப் பறிகொடுத்த அருந்தமிழ்ச் செல்வியாம் ஓளவையார் மீண்டும் பாரியிடம் வந்து, பல நாள் பாரியின் விருந்தினராகவே இருந்தார்.

அப்பொழுது பாரி ஓளவையாரை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மனமில்லாமையால், தானே சிலரை ஏவிப் பொருள்களைப் பறித்துவரச்செய்த செய்தியை ஓளவையாருக்கு வெளியிட்டான். பாரியின் அன்புப் பெருக்கையும், தம்மைப் பிரிய மனமில்லாததாற் செய்த பாரியின் செயலையும் அறிந்த ஓளவையார் பாரியின் மீது முன்னிலும் பன்மடங்கு அன்புள்ளவராய் இருந்தார்.

6. காரியின் பேரன்பு.

பழையனூர் என்னும் ஊரிலே காரி என்னும் பெயருடைய ஒரு வேளாளன் இருந்தான். அவன் புலவர்களைப் போற்றும் இயல்பு உடையவன். ஓளவையாரிடத்தில் அதிக அன்புடையவன். அவரை ஒருபோதும் விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவன். ஒரு நாள் ஓளவைப் பிராட்டியார் காரியிடம் சென்றார். ஓளவையாரைக் கண்டதும், காரி அளவில்லாமகிழ்ச்சி அடைந்தான். அம்மையாரை அதியன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தான். சிலநாட்கள் ஓளவையார் அங்கே தங்கியிருந்தார்.

ஒருநாள் காரி தன் வயலிலே களைபிடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அருந்தமிழ்ச் செல்வியாகிய ஒளவையார் அவனிடம் சென்றார். தாம் சென்று வருவதாகக் கூறினார். ஒளவையாரின் பிரிவுக்கு மனமில்லாத காரி அவர் செல்லுதலைத் தடுக்க நினைத்தான். ஆதலால் அவன் தன் கையில் வைத்திருந்த களைபிடுங்கும் கருவியை ஒளவையாரிடம் கொடுத்தான். அவன் ஒளவையாரை நோக்கி “அம்மையே! யான் வரும்வரையும் இப்பணியைப் புரிவாயாக” என்று கூறிவிட்டு அவ்விடம் விட்டகன்றான்.

அவ்வாறு சென்றவன், இனிமேல் ஒளவையார் வேறிடம் செல்வதற்குப் பொழுது கிடையாது என்பதை நன்கு உணர்ந்தபின்னரே அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான் அப்பொழுதுதான் காரி செய்த உபாயம் ஒளவையாருக்குப் புலப்பட்டது. தம்மைப் பிரிய மனமில்லாத காரியின் செயலையும், அவன் அன்பின் திறத்தையும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ச்சி கொண்டார். பின்னரும் சில தினங்கள் அங்கு தங்கியிருந்தார். காரியின் அளவிறந்த அன்பைப் புகழ்ந்து பாடினார். மீண்டும் காரியிடம் அரிதில் விடை பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேறிடம் சென்றார்.

7. பாரிமகளிர் நற்பண்பு.

பறம்பு மலைக்குத் தலைவனாகிய பாரியின் புகழ் பாரெங்கும் பரவியிருந்தது. அதனால் பாரியின்மீது தமிழ்நாட்டு முவேந்தர்களும் பொருமை கொண்டிருந்தனர். பொருமையின் மிகுதியால் பாரியோடு

போர்செய்யப் புறப்பட்டனர். கொடையிற் சிறந்த வள்ளலும் புலவர்கள் போற்றும் புரவலனுமாகிய பாரிக்கும் தமிழ்நாட்டு முடியுடை முவேந்தர்களுக்கு மிடையில் நடந்த போரில் பாரி இறந்தான். பாரியின் சபையில் சிறந்த புலவராக இருந்தவர் கபிலர். அவர் பாரியின் மகளிராகிய அங்கவை, சங்கவை என்னும் இருவரையும் அழைத்துச் சென்று திருக்கோவலூரில் உள்ள அந்தணர் பாதுகாப்பில் இருத்தினார்.

பாரி இறந்ததை ஓளவையார் அறியார். பல இடங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு, ஓளவையார் திருக்கோவலூருக்கு வந்தார். பொழுது அஸ்தமித்து விட்டது. இராக்காலம் ஆரம்பமாகியது. பெரிய மழை பொழிந்தது. ஓளவையார் மழையில் நனைந்து வருந்தினார். குளிரால் அவர் உடல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

குளிர் தாங்க இயலாமல் ஒருமனையை அடைந்தார். அந்த வீட்டிலேதான் பாரியின் மகளிரும் இருந்தனர். அதிகம் இருளானபடியால் பாரியின் புதல்விகள் ஓளவையாரை இன்னாரென்று அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஓளவையாருக்கும் பாரியின் குமாரத்திகள் அவ்வில்லத்தில் இருப்பது தெரியாது. ஓளவையாரைக் கண்டதும் அப்பெண்கள் மனம் வருந்தினர். உடனே அப்பெண்களிருவரும், தம்மிடமிருந்த நீலச் சிற்றூடை ஒன்றை ஓளவையாருக்குக் கொடுத்தனர். ஓளவையாரின் நனைந்த ஆடையைக் களைந்தார்கள். அவர் ஈரத்தைத் துடைத்துக் குளிரைப் போக்கினார்கள். அவர்களது நிறைந்த

உள்ளமும், சிறந்த செயலும், இன்னுரையும் ஒளவையாருக்கு அடங்கா மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. பாரிமகளிரின் பேராதரவை உணர்ந்த அம்மையார்,

“பாரிபறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரிகோடுத்த களைக்கொட்டும்—சேரமான்
வாராயேன வழைத்தவாய்மையு யிம்முன்றும்
நீலச் சிற்புடைக்கு நேர்”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடினார். அதன்பின் பாரிமகளிர் ஒளவையாருக்கு அடிசில் படைத்து, தாம் சமைத்து வைத்திருந்த கீரைக்கறியையும் பரிமாறி, அதியன்புடன் அவரை அருந்துமாறு வேண்டினர்.

பாரிமகளிரின் அன்புப் பெருக்கு ஒளவையாரைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டது. அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்த ஒளவையார் அப்பெண்களின் நற்பண்புகளைக் குறித்து,

“வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவும் தின்பதாய்
நெய்தா னளாவி நிறம்பசந்த—பொய்யா
அடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டார்
கடகம் செறிந்த கையார்”

என்னும் செய்யுளைப் பாடினார். ஒளவையாரின் பாடலைக் கேட்ட பாரிமகளிர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

8. பாரிமகளிரின் நிலைமையுணர்தல்.

பாரிமகளிரால் அளிக்கப்பட்ட உணவை உண்ட ஓளவையார் உளங்களிகூர்ந்தார். அவ்விள நங்கையரின் இணையற்ற பேரன்பை எண்ணியெண்ணிப் பெரிதும் வியப்புற்றார். சிறிதுநேரம் சென்றதும் மழை நின்றது. இருள் அடர்ந்திருந்த ஆகாயம் விளக்கமுற்றது. தண்மதியும் பால்போன்ற குளிர்ந்த கதிர்களைப் பரப்பி ஒளியைக் கொடுத்தது.

எல்லா உயிர்கட்கும் இன்பத்தை நல்கும் வெண்ணிலவு செறிந்த அந்நேரம் அப்பெண்களுக்கு அளவிடற்கரிய துன்பத்தை அளித்தது. இதற்குமுன் நிகழ்ந்த பூரண நிலாக்காலத்தில், தங்கள் நாட்டில், தங்கள் தந்தையுடன் தாம் இனிது வாழ்ந்திருந்த வாழ்க்கை நிலையை எண்ணியபோது, அவர்கள் உள்ளத்தில் ஆரூத் துயருண்டாயிற்று. பாரிமகளிர் இருவரும் கல்வியறிவில் மிக்கவர்களாதலின் தமக்கு நேர்ந்த நிலையைக் குறித்து,

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் சிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் சிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எங்
குன்றுங் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே”

(புறநானூறு)

என்ற ஒரு செய்யுளைப் பாடினார்கள். அச்செய்யுளைக் கேட்டார் ஓளவையார். அப்பெண்கள் இருவரும் கொடையிற் சிறந்த கடையெழுவள்ளலாகிய பாரியின் மக்கள் என்பது அப்போதுதான் ஓளவை

யாருக்குத் தெரியவந்தது. உடனே பிராட்டியார் அவர்களிருவரையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு ஆரூத்துயரால் அலறி அழுதார். மங்கையரும் ஒளவையாரெனத் தெரிந்துகொண்டு மனம் மிக நொந்து, வருந்திப் புலம்பினார். கபிலர் இறந்ததையும் ஒளவையார் அறிந்தார். எவ்வாறேனும் அக்கன்னியரிருவரையும், மன்னன் ஒருவனுக்கு மணம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று மனதில் நிச்சயித்தார்.

9. அங்கவை சங்கவை திருமணம்.

அக்காலத்தில் திருக்கோவலூர் என்னும் நகரைத் தெய்வீகன் என்னும் மன்னன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். ஒளவையார் அவ்வரசனிடம் சென்றார். ஒளவையாரைக் கண்ட வேந்தன் மகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவரை அகமகிழ்வுடன் வரவேற்று அதி அன்புடன் உபசரித்தான். தெய்வீகன் என்னும் அரசனிடத்தில் விருந்தினராய் இருந்த ஒளவையார், அரசனை நோக்கி, பாரியின் மகளிராகிய அங்கவை, சங்கவை என்னும் இருவரையும் மணம் செய்துகொள்ளுமாறு கூறினார். ஒளவையார் கூறியதைக் கேட்ட வேந்தன், பாரியின்மீது தமிழ்நாட்டு முவேந்தரும் பகைகொண்டிருந்ததைக் கூறினான். அஃது அங்ஙனம் இருக்கும்பொழுது, பாரியின் மகளிரைத் தான் மணஞ்செய்யின், தனக்கும் கேடு விளையக்கூடுமாதலால் தான் மணம்புரிந்துகொள்ளச் சம்மதமில்லை யென்பதைக் கூறி மறுத்தான். வேந்தன் விளம்பிய மாற்றங்கேட்ட ஒளவையார், “முடி

மன்னர் மூவரையும் அங்கு வரும்படிசெய்து, அவர் களைக்கொண்டே அத்திருமணத்தை நடத்தச் செய்கின்றேன்” என்று கூறினார். அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டான். அம்மையார், தமிழ்நாட்டு முடிமன்னர் மூவரையும் திருமணத்திற்கு வரும்படி அழைத்துத் திருமுகம் எழுதினார்.

சேரனைத் திருமணத்திற்கு வரும்படி எழுதியது.

சேரலர்கோன் சேரன் செழும்பூந் திருக்கோவல்
ஊரளவுந்தான வருக உட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக்கொள்ள அரசன் மன மிசைந்தான்
சங்கவையை புங்குடத்தான்.

சோழனைத் திருமணத்திற்கு வரும்படி எழுதியது

புகார்மன்னன் பொன்னிப் புனனூடன் சோழன்
தகாதென்று தானங் கிருந்து—நகாதே
கடுகவருக கடிக்கோவலுர்க்கு
வீடியப் பதினெட்டாம் நாள்.

பாண்டியனைத் திருமணத்திற்கு வரும்படி எழுதியது.

வையைத் துறைவன் மதுராபுரித் தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையலர்க்கு
வேண்டுவனகொண்டு வீடிய வீரொன்புரான்
ஈண்டு வருக இயைந்து.

ஒளவையார் எழுதியனுப்பிய நிருபத்தை அரசர்கள் கண்டனர். ஒளவையாரின் அழைப்பை யாம் மறுத்தால், யாதுவினையுமோ என்று அஞ்சியவராய்த்

திருமணத்திற்குச் செல்லச் சித்தமாயினர். பாரிமக ளிர்க்குத் தக்க பல வரிசைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, மிக விரைவாகத் திருக்கோவலூரை அடைந்தனர். மூவேந்தர்களையும் கண்ட ஒளவையார் பேருவகை கொண்டார். அவ்வரசர்களைக் கொண்டே திருமணத்தைச் சிறப்புடன் நடப்பித்தார். தெய்வீகன் என்னும் மன்னனுக்கும், பாரியின் மகளிர்க்கும் திருமணம் நிறைவேறியது. காவலரும், பாவலரும் மணமக்களை ஆசீர்வதித்தனர். ஏனையோரும், பல்லாண்டு வாழ்கவென வாழ்த்தினர்.

10. திருமணத்தில் விருந்தளித்தல்.

திருமணம் நிறைவேறியதும் ஒளவையார் மூவேந்தர்களையும் விருந்துண்ண வேண்டினர். மன்னர்கள் அதற்கு மனமிசைந்தனர். அரசர்கள் ஒளவையாரை நோக்கி, “கல்விக்கரசியே! எங்களுக்கு உணவுடன் பனம்பழமும் தரவேண்டும்” என்று கேட்டனர். அப்பொழுது பனம்பழம் கிடையாது. அக்காலந்தான் பனைகள் காய்க்கத்தொடங்குங் காலம். எனினும் ஒளவையார், “அப்படியே உங்களுக்குப் பனம்பழம் தருகிறேன்” என்று கூறினார்.

அவ்விடத்தில் பட்ட பனைமரத்தின் துண்டு ஒன்று கிடந்தது. ஒளவையார் அதனை எடுத்து நிலத்தில் நட்தார். உடனே மூன்று பழங்கள் தரவேண்டுமென்று நினைத்து,

“திங்கட் குடையுடைச் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும் மங்கைக் கறுகிட வந்துநின் றூர்மணப் பந்தலிலே சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச் சோலை சலசலத்து நுங்குக்கண் முற்றி அடிக்கண் கறுத்து நுனிசீவந்து பங்குக்கு முன்று பழந்தா வேண்டும் பனந்துண்டமே”

என்று ஒரு செய்யுளைப் பாடினார். அம்மையார் வாக்குத் தெய்வ வாக்காகையால் உடனே நிலத்தில் நட்பு பனந்துண்டு பனைமரமாய் வளர்ந்தது குருத்துண்டாகியது. பசிய ஒலைகள் செறிந்து விளங்கின. அப்பொழுதே காய்க்கத் தொடங்கியது. காய்முற்றி முன்று பழங்களை உண்டாக்கிற்று முன்று பழங்கள் மரத்தில் இருந்து விழுந்தன. ஔவையார் அக்கணிகளை எடுத்து அரசர்களுக்குக் கொடுத்தார்.

இச்செயற்கருந் செயலைக்கண்ட முடிமன்னர் மூவரும், அங்கு குழுமியிருந்த ஏனையோரும் மிகுந்த ஆச்சரியமுற்றனர். ஔவையார் செய்த இச்செய்கை வேந்தர் மூவருக்கும் வியப்புடன் அச்சத்தையும் உண்டாக்கியது. திருமணத்திற்கு வந்திருந்தோர் அனைவர்க்கும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகும் வண்ணம் ஔவையார் அரிய விருந்தளித்தனர். அந்த விருந்திற்குப் பெண்ணையாறு பாலாகவும், நெய்யாகவும் பெருகிவர வேண்டுமென்று,

“முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து தத்திலரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச் செருமலைத் தெய்வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு வருமளவிற் கொண்டோடி வா”

என்னும் ஒரு வெண்பாவைப் பாடினார். அவ்வாறே பெண்ணையாறு பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து வந்தது.

அத்திருமணத்திற்குப் போயிருந்த ஏழைகள் அனைவர்க்கும் பொருள் கொடுக்க எண்ணினார். உடனே வருணனை நினைத்துப் பொன்மாரி பொழியும்படி,

“கருணையால் இந்தக் கடலுலகம் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவல்—பெருமணத்து
நன்மாரி தான்கொண்ட நன்னீ ரதுதவிர்த்துப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி”

என்னும் செய்யுளைப் பாடினார். அப்பொழுது பொன்மாரி பொழிந்தது. அருந்தமிழ்ச் செல்வியாம் ஒளவையார், வறியோர்க்கு அவற்றை வாரி வழங்கினார். மிடியால் துன்பமுற்ற ஏழைகளும் பொருள் நிரம்பப்பெற்று இன்ப முற்றனர்.

இவையனைத்தையும் கண்ட தெய்வீகன் ஒளவையார்பால், அளவற்ற அன்புடையவனாய் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். பாரிமகளிர் இருவரும் அன்னையின் கைம்மாறு கருதாப் பேருதவியைக் கண்டு, அனலிடைப்பட்ட வெண்ணெய்போல உளங்களிப்புற்று உருகி நின்றனர். திருமணத்திற்கு வந்திருந்தோர் அனைவரும் ஒளவையாரை வணங்கிச் சென்றனர். மன்னர்களும் அன்னையிடம் பிரியாவிடை பெற்றேகினர்.

அம்மையார் சிலகாலம் அங்கு தங்கியிருந்தார். பாரிமகளிரது வாழ்க்கையைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். தெய்வீகனையும் அவன் நாட்டையும்,

“பொன்மாரி பெய்யுமூர் பூம்பருத்தி ஆடையாம்
அந்நாள் வயலரிசி சூகுமூர்—எந்நாளும்
தேங்குபுகழேபடைத்த சேதிமா நாடதனில்
ஒங்குந் திருக்கோவலூர்”

என்னும் செய்யுளைப் பாடி வாழ்த்தினார்.
பின்னர் தெய்விகனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு
அங்கிருந்து சென்றார்.

11. பொன் ஆடு பெறுதல்.

திருக்கோவலூரில் நின்றும் புறப்பட்ட ஓளவையார்
புல்வேளூர் என்னும் ஓர் ஊரை அடைந்தார்.
பசி மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. அதனால் அவ்விடத்
தில் இருந்த பூதன் என்பவனிடம் சென்றார். அவன்
ஓளவையாரைக் கண்டதும் முகமலர்ச்சியுடன் வர
வேற்று அவருக்கு வரகுசோறும் மோரும் கொடுத்த
துப் பசியைத் தீர்த்தான். அவன்மேல் இரக்க
முற்ற ஓளவையார்,

“வரகரிசிச் சோறும் வழதுணங்காய் வாட்டும்
முரமுரென வேபுளித்த மோரும்—திறமுடனே
புல்வேளூர்ப் பூதன் புரிந்துவிருந் திட்டசோ
றெல்லா வுலகும் பெறும்”

என்னும் செய்யுளால் அவன் விருந்தைப் புகழ்ந்
துரைத்தார் அவன் வயலுக்குக் கிணற்றுநீர்,
தானே ஏறிப் பாயும்படியாகவும் செய்தார். ஓளவையார்
வாக்கின்படியே கிணற்றுநீர் பாயத்தொடங்கியது.
அதுகண்ட பூதன் அதிக மகிழ்ச்சி கொண்டவனாய்
அம்மையாரை விழுந்து வணங்கினான்.

ஒளவையார் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சேரநாடு சேர்ந்தார். ஒளவையாருக்கு ஒரு ஆடு வேண்டிய தாயிருந்தது. அவர் அவ்வூரில் இருந்த வாதவன், வத்தவன், யாதவன் என்னும் செல்வர் மூவரிடத்திலும் சென்று கேட்டார். அவர்களுள் வாதவன் “பிறகு தருகிறேன்” என்றான். வத்தவன் “நானாக்குத் தருகிறேன்” என்றான். யாதவனோ “என்னிடம் இல்லை, தரமுடியாது” என்றான். யாதவன் கூறியதைக்கேட்ட ஒளவையார், “பிறகு தருகிறேன், நானாக்குத் தருகிறேன்”, என்று கூறி அலையச் செய்யாமல் இல்லை யென்று கூறிய யாதவனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்.

“வாதவர்கோன் பின்னையென்றான் வத்தவர்கோன் நாளை
[யென்றான்

யாதவர்கோன் யாதொன்று மில்லை யென்றான் - ஓதக்கேள்
வாதவர்கோன் பின்னையினும் வத்தவர்கோன் நாளையினும்
மாதவர்கோன் சொல்லே இனிது.”

பின்பு ஒளவையார் சேரனிடம் சென்று ஓர் ஆடு தரும்படி கேட்டார்.

சேரனோ ஒளவையாரின் சிறப்பினை நன்கு உணர்ந்த அரசன். அம்மன்னன், பிராட்டியாருக்குப் பொன்னால் ஓர் ஆட்டினைச் செய்வித்துக் கொடுத்தான். அதைக்கண்ட ஒளவையார் “சேரா! உனனாடு போனனாடு” என்றார் ஒளவையார் உரைத்த அம் மொழி, ‘உன் ஆடு பொன் ஆடு’ என்று பொருள் பட்டதோடு, “உன் நாடு பொன் நாடு” என்றும்பொருள் பட்டதை உணர்ந்த சேர மன்னன் அளவில்லா உவகைகொண்டான். சேரனிடம் பொன் ஆட்டைப் பெற்ற ஒளவையார் சேரனைப் புகழ்ந்து,

“சிரப்பான் மணிமவுலிச் சேரமான் தன்னைச்
சுரப்பாடி யான்கேட்கப் பொன்னாடொன்—நீந்தான்
இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர் கொடுப்பவர்
தாமறிவார் தங்கொடையின் சீர்”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடினார். பின்னர் ஔவையார் சேரனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பாண்டிய நாடு சென்றார்.

12. ஆட்டிடையன் புகழ்பெற்றது.

ஒருநாள் ஔவையார் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள ஒரு நாட்டின் வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருக்குப் பசிஅதிகம் உண்டாகிவிட்டது. எங்கும் பார்த்தார். ஓரிடத்தில் ஒரு இடையன் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஔவையார் அவ்விடையனிடம் சென்று பசிக்கு ஏதாவது உணவு தரும்படி கேட்டார். அவன் கல்வி அறிவில்லாதவனாயினும் இரக்கமுடையவன். ஆதலால் தான் பகல் உண்பதற்குக் கொண்டு சென்றிருந்த கூழை ஔவையாருக்கு அளித்துச் சாப்பிடச் செய்தான். ஔவையாரின் பசி நீங்கியது மனம் குளிர்ந்தது. அவனைப் புகழ்ந்துபாட நினைத்தார். ஆதலால் ஔவையார் அவ்விடையனை நோக்கி, “உன் பெயர் யாது?” என்று கேட்டார். அவ்விடையன் தன் பெயரை மறந்துவிட்டதாகக் கூறினான். பின்பு அவனிடம் “உன் ஊர் யாது?” என்று வினவினார். அதையும் மறந்து விட்டதாக அவன் உரைத்தான். அவன் மறதியை எண்ணி

ஆச்சரியமுற்ற பிராட்டியார், “உன் ஊரில் உள்ள எதேனும் ஒரு அடையாளத்தையாவது சொல்” என்றார். அதற்கு இடையன் “என் ஊரில் ஐந்து வேலமரங்கள் இருக்கின்றன” என்றான். அதைக் கேட்ட ஒளவையார், அவனுக்கு ‘அசதி’ என்றும் அவன் ஊருக்கு ‘ஐவேல்’ என்றும் பெயரிட்டு, அவ் விடையனைப் புகழ்ந்து, அவன்மேல் ஒருகோவை பாடியருளினார்.

ஒளவையாராற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற அவ் விடையனின் கீர்த்தி அவனி எங்கும் பரவியது. அன்றுமுதல் அவ்வாட்டிடையன் மிகச் செல்வ முடன் இருந்து வாழ்ந்து வந்தான்.

13. குடியானவன் துறவுபூணல்.

ஒருநாள் ஒளவையார் மிகுந்த பசியால் வருந்தி ஒரு குடியானவனுடைய வீட்டிற்குச் சென்றார். அவனோ அதிகம் உலோபி. இரக்கம் சிறிதும் இல்லாதவன். எச்சிற் கையாற்கூடக் காக்கையைக் கலைக்கமாட்டான். அந்த உலோபி அம்மையா ரைக் கண்டதும், “இங்கே ஒன்றும் கிடையாது, போ” என்று கலைத்தான். அவன் மனைவியோ மிகுந்த இரக்கமுள்ளவள் நற்குண நற்செயலுடையவள். அவள் தனது நாயகன் அறியாவண்ணம் ஒளவையாரை அன்புடன் அழைத்து, உணவளித்து உபசரித்தாள்.

நற்குணமுள்ள இப்பெண்ணுக்கு ஒரு கய வளைக் கணவனாகப் படைத்த கடவுள்மீது ஒளவையாருக்குக் கோபம் வந்தது. உடனே அவர்,

“அற்றதலை போக அருததலை நான்கினையும்
பற்றித் திருகிப் பறியேனே—வற்றல்
மரமனை யானுக்கிம மானை வகுத்த
பிரமனையான் காணப் பெறின்”

என்று கடவுளை இகழ்ந்து பாடிவிட்டுப் பின்பு
வேறொருவனுடைய இல்லத்திற்குச் சென்றார்.

அவ்வீட்டுக்காரன் மிகவும் நல்லவன். அவன்
மனைவியோ கொஞ்சமும் இரக்கமற்றவள். வஞ்ச
கம் நிறைந்த நெஞ்சுடையவள். நஞ்சினுங் கொடி
யவள். ஓளவையார் பசியோடு வந்திருப்பதை
யறிந்த அவ்வீட்டுக்காரன், அம்மையாரை உள்ளே
அழைத்துக்கொண்டு போகாமல், திண்ணையில் உட்
காரவைத்துவிட்டுத் தான்மாத்திரம் உள்ளேபோய்த்
தன் மனையாளிடத்தில், மிகவும் அன்பாகவும்,
பொறுமையாகவும், இனியமொழி உரைத்து, முகந்
துடைத்து, அவளுடைய தலையில் பேன்பார்த்து
மிகவும் பயபக்தியோடு மனைவியை நோக்கி, “ஒரு
கிழவி மிகவும் பசியோடு சிறிது உணவுக்காக எங்
கள் வீட்டுத் திண்ணையில் வந்திருக்கின்றாள். அக்
கிழவிக்குச் சிறிது உணவு கொடுப்பாயாக” என்றான்.

அச்சொல்லைக் கேட்டதும் அவள் பாம்புபோற்
சீறி, அவனைக் கண்டபடி ஏசி, கழுநீர்ப் பாணையில்
இருந்த தண்ணீரை எடுத்துவந்து அவன் தலையில்
ஊற்றினாள். முறத்தால் அடித்தாள். இவற்றை
யெல்லாம் திண்ணையில் இருந்து பார்த்துக்கொண்
டிருந்த ஓளவையார், அக்குடியானவனுடைய மிகக்
கேவலமான வாழ்க்கை நிலையைக் குறித்து,

“இருந்து முகந்திருத்தி ஈரோடுபேன் வாங்கி
வீருந்து வந்ததென்று வீளம்ப—வருந்தியிக
ஆடினாள் பாடினாள் ஆடிப் பழமுறத்தால்
சாடினாள் ஓடோடத் தான்”

என்ற ஒரு செய்யுளைப்பாடினார். இப்பாட்டைக் கேட்ட வீட்டுக்காரன், வந்திருப்பவர் ஒளவையார் என்பதை உணர்ந்து பின்னும், தன் மனைவியை வேண்டிச் சிறிது உணவு கொடுக்கும் படி கூறினான்.

ஒளவையாரென அறிந்த அவள் சிறிது மன மீரங்கி ஒளவையாரை அழைத்து உணவு அளித்தாள். அவள் கொடுத்த உணவு ஒளவையாருக்குத் திருப்தியை உண்டாக்கவில்லை. அச்சாப்பாட்டில் ஒளவையாருக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. உடனே கல்விச் செல்வியாகிய பிராட்டியார்,

“காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணோக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லாள் இட்ட அழுது”

என்ற ஒரு செய்யுளைப் பாடினார். அவற்றைக் கேட்ட அக்குடியானவன், மிகவும் மனம் வருந்தி அம்மையாரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். ஒளவையார் அவன்மேல் கருணை கொண்டு,

“சண்டாளி சூர்ப்பநகை தாடகையைப் போல்வடிவு
கோண்டாளிப் பெண்டென்றுகோண்டாயே—தொண்டா
செருப்படிதான் செல்லாவுன் செல்வமென்ன செல்வம்
நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுதல் நேர்.”

“பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலும் கூடி யிருக்கலாம்—சற்றேனும்
ஏறுமா ராக இருப்பாளே யாமாயிற்
கூறாமற் சன்னியாசங் கொள்.”

“ஏசி யிடலில் இடாமையே நன்றெதிர்
பேச மனையளிற் பேய்நன்று—நேசமிலா
வங்கணத்தில் நன்று வலியபகை வாழ்வில்லாச்
சங்கடத்திற் சாதவே நன்று”

என்னும் வெண்பாக்களால், அக்குடியானவனுக்குச் சில நல்லுபதேசங்களைக் கூறினார். அம்மையாரின் அறிவுரைகளைக் கேட்ட அவன் உடனே துறவு பூண்டு அத்தொல்லைகளில் நின்றுநீங்கி நன்னிலையடைந்தான்.

14. பட்ட பலாமரம் தழைக்கப் பாடுதல்.

ஓர் ஊரில் ஒரு குறவன் இருந்தான். அவனுக்கு இரு மனைவிமார் இருந்தனர். அவர்களுள் இளைய மனைவியின்மீதே, குறவன் மிகவும் அன்புடையவனாக இருந்தான். அவன் ஒரு பலாமரத்தை மிகவும் கவனமாக வளர்த்து வந்தான். ஒருநாள் அக்குறவன் வேறு ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அவன் செல்லும்போது, தான் மிகப் பிரியமாகவும், பக்குவமாகவும் வளர்த்த பலாமரத்தை மிகவும் கவனமாகப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்படி, தன் இரு பெண்களிடமும் கூறிச் சென்றான்.

குறவன் ஏகியபின்பு அவன் இனைய மனையாள் அப் பலாமரத்தை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு, முத்த மனையாள்மீது குற்றஞ் சுமத்தினாள். அதையறிந்த குறவனின் முதல் மனையாள், தினையவள்மீது அதிக பற்றுடையவனாயிருக்கும் தனது நாயகன் வந்து, தன்னை யாது செய்வானோவென்று அஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்கு ஒளவையார் வந்தார். ஒளவையாரைக் கண்ட குறவனின் முதல் மனைவி, ஒளவையாரை வணங்கி நடந்த விஷயத்தை அவரிடம் கூறினாள். அதற்கு அம்மையார் அவளை நோக்கி “நீ அஞ்ச வேண்டாம்” என்று கூறி வெட்டி யதனை பட்டுப்போயிருந்த பலாமரம் தழைக்கும்படி,

“கூரிய வாளாற் குறைத்திட்ட கூன்பலா
 ஓரிதழாய்க் கன்றாய் உயர்மரமாய்ச்—சீரியதோர்
 வண்டுபோற் கோட்டையாய் வண்காயாய்த் தீன்பழ
 [மாய்ப்
 பண்டுபோல் நிற்கப் பலா”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடினார்.

உடனே அப்பலாமரம் தளிர்ந்து, நன்றாக வளர்ந்து காய்த்துக் கனியுடன் நின்றது. அது கண்ட குறவனின் முதல் மனையாள் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தாள். உடனே தான் சேர்த்துவைத்திருந்த தினையரிசியில் ஒருபகுதியை எடுத்து, அவற்றை ஒரு துணியில் முடிந்து ஒளவையாருக்குக் கொடுத்தாள். அதிக பக்தியுடன் அம்மையாரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினாள். ஒளவையார், அக்குறத்தி அன்புடன் அளித்த தினையரிசியைப் பெற்றுக்கொண்டு சோழநாடு சென்றார்.

15. நாலுகோடி செய்யுட்கள் பாடுதல்.

ஒருநாள் சோழமன்னன் தன் அவையில் இருந்த புலவர்களைப் பார்த்து, “நீவிர் நாளை விடியுமுன் நாலுகோடி பாட்டுக்கள் பாடிவருதல்வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான். புரவலன் கூறியது புலவர்களுக்கு நன்கு விளங்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் ஓரிடத்திற் குழுமி ஆலோசனை செய்தனர். “யாம் அனைவரும் சேர்ந்து, எவ்வளவு கெதியாகப் பாடினாலும், நாளை ஆதவன் உதிப்பதற்கு முன்னர், நாலுகோடி பாட்டுக்கள் பாடிமுடியாதே. இதற்கு யாம் என்ன செய்வோம்? மன்னன் கட்டளையை எங்ஙனம் நிறைவேற்றுவோம்? எமது பிழைப்புக்கும் ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டதே” என்று வாடிய முகத்தினராய் வருந்திக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது அவ்வழியால் வந்த அருந்தமிழ்ச்செல்வி, புலவர்களைப் பார்த்துப் ‘புலவீர்! நீங்கள் மிகவும் மனஞ் சோர்ந்தவர்களாய்க் கவலையுற்றிருப்பதற்குக் காரணம் யாது?’ என்று கேட்டார். அப்புலவர்கள் கல்விக்கரசியாகிய ஓளவையாரை நோக்கி, ‘அம்மையே! அரசன் நாளை விடியுமுன் நான்குகோடி பாட்டுக்கள் பாடிவரவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருக்கின்றான். அதை நினைத்தே யாம் வருந்துகின்றோம்’ எனப் புகன்றனர். புலவர்கள் உரைத்ததைக் கேட்ட ஓளவையார், புன்னகை கொண்டார். ‘இதற்காகவா நீவிர் வருந்துகின்றீர்கள். உங்கள் துயரினை ஒழியுங்கள். யான் இப்பொழுதே நான்குகோடி பாட்டுக்கள் பாடுகின்றேன். எழுதிக்கொள்ளுங்கள்’ என நவின்று, பின்வரும் பாடல்களைப் பாடினார்.

புலவர்களைப் பார்த்துப்
புலவீர்! நீங்கள்
மிகவும் மனஞ்
சோர்ந்தவர்களாய்க்
கவலையுற்றிருப்ப
தற்குக் காரணம்
யாது?

“மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருகாற் சென்று
மீதியாமை கோடி பெறும்.”

“உண்ணீருண் ணீரென்று உபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணுமை கோடி பெறும்.”

“கோடி கொடுத்துங் குடிப்பீறந்தார் தம்மோடு
கூடுதல் கோடி பெறும்.”

“கோடானு கோடி கொடுப்பீனுந் தன்னுடைநாக்
கோடாமை கோடி பெறும்.”

பாவலர்கள் பாடல்களை எழுதிக்கொண்டார்கள். மறுநாட் காலையில் அனைவரும் மன்னன் அவைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் பாடிக்கொணர்ந்த பாட்டுக்களை அரசனுக்குக் கூறினார்கள். அப்பாடல்களைக் கேட்ட காவலன், இப்பாடல்கள் இவர்களால் பாடப்பட்டதல்ல. இவற்றைப் பாடியவர் ஒளவையாராக இருக்கவேண்டும். ஒளவையார் இங்கு வந்திருக்கின்றார் போலும், என்று கருதி உண்மையை விசாரித்து அறிந்தான். உண்மையறிந்த மன்னன் உடனே ஒளவையாரை அழைத்துவரச் செய்து, அவருக்குப் பல பரிசில்களும் அளித்துப் பாராட்டிப் போற்றினான். ஒளவையாரும் அரசனை வாழ்த்திச் சென்றார்.

16. பொன் ஊஞ்சல் அறும்படி பாடியது.

ஒருநாள் பாண்டியன் தனது நாட்டிலுள்ள புலவர்களின் திறமையை ஆராய்ந்து அறிவதற்கு எண்ணினான். ஆகையால் விலையுயர்ந்த பொன்னி

னால், மிகவும் பருத்த நான்கு சங்கிலிகளைச் செய்
வித்தான். அச்சங்கிலிகளில் பொன்னாற் செய்யப்
பட்ட ஒரு தட்டைப் பூட்டினான். அதைத் தன்
அரண்மனை முற்றத்தில் தூக்கி, அப்பொற்றட்டில்
பொன்னைக் குவியலாகக் கொட்டினான். அதன் பின்
னர் அரசன்,

“இப்பொன் ஊஞ்சல் பலகையின் நான்கு சங்கி
லிகளும் அறுந்துவிழும்படி செய்யுள் பாடத்தக்க
திறமைவாய்ந்தவர்கள் எவரேனும் உளராயின், அவ
ருக்குத் தகுந்தபடி பரிசில்கள் அளிப்பதுடன், அவ்
வூஞ்சலில் உள்ள பொற்குவியலும் பரிசாக அளிக்
கப்படும்” என்று நாடெங்கும் பறையறைவித்தான்.

இச்செய்தியைக் கேட்ட புலவர்கள் பலரும்
அங்கு சென்று செய்யுட்கள் பாடினர். யாதும் நடை
பெறவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் வெட்கமடைந்
தவராய் அவ்விடம் விட்டகன்றனர். அப்பொழுது
ஒளவையார் அம்மார்க்கமாக வந்தார். அங்கு
நிகழ்ந்த செய்தியைச் சிலர் ஒளவையாருக்குக் கூறி
னார்கள். உடனே ஒளவையார் அங்கு சென்றார்.
அரண்மனை முன்றிலில் கட்டப்பட்டிருந்த பொன்
ஊஞ்சலைக் கண்டார். பின்வரும் பாடல்களைப்
பாடினார்.

“ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன் றும்புலவர்
வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்—பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென் றறு.”

“தண்டாம லீவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்கால் ஈவது வண்மை—அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்ற லீவது காற்கூலி பின்சென்றும்
ஈயானெச் சம்போ லறு”

“உள்ள வழக்கிருக்க ஊரார் பொதுவிருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி—எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்கும் காலறுவான் தன்கிளையும்
எச்சமறும் என்றால் அறு.”

‘வழக்குடை யான்நிற்ப வலியானைக் கூடி
வழக்கை யழிவழக்குச் செய்தோன்—வழக்கிழந்தோன்
சுற்றமுந் தானும் தொடர்ந்தமுத கண்ணீரால்
எச்சமறும் என்றால் அறு.’

ஒவ்வோர் பாட்டுக்கும் ஒவ்வோர் சங்கிலியாக
அறுந்து விழுந்தது. ஒளவையார் அதிலிருந்த பொற்
குவியல்களை எல்லாம் வாரி வறியவர்களுக்கு வழங்
கினார். ஒளவையாரின் பேராற்றலைக் கண்ட பாண்
டிய மன்னன் பெரிதும் வியப்புற்றான். அவரைப்
பாராட்டிப் பல பரிசில்கள் அளித்தான். கலைமக
ளுக்கொப்பாகிய அன்னையின் தெய்வீகத் தன்மை
யைப் போற்றி மகிழ்ந்தான். ஒளவையாரும் அரசினை
ஆசீர்வதித்தேகினார்.

17. முருகன் செந்தமிழ்ப் பாடல் கேட்டல்.

ஒருநாள் ஒளவையார் ஒரு காட்டுவழியே சென்று
கொண்டிருந்தார். வெய்யில் மிகவும் அதிகமாய் இருந்
தது. அவர் சென்றுகொண்டிருந்த வழியில் நாவல்

மரமொன்று நன்கு பழுத்துநின்றது. ஓளவையார் இளைப்பாறுவதற்காக அம்மரத்தின் திழலிற் சென்று நின்றார். மரத்தின்மீது மாடுமேய்க்கும் சிறுவனைப் போல் ஒரு பையன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

ஓளவையார் அப்பையனை நோக்கி, “தம்பீ! எனக்கும் சிறிது பழங்கள் பறித்துப்போடு என்றார்.” உடனே அச்சிறுவன் “பாட்டீ! உனக்குச் சுட்ட பழம் வேண்டுமோ? சுடாதபழம் வேண்டுமோ?” என்று கேட்டான். அதற்கு ஓளவையார் நகைத்து, அவன் வினையாட்டுக்காகக் கேட்கின்றான் என்று எண்ணிக்கொண்டு, “ஓ மூடா! நாவற் பழங்கள் எங்கேனும் சுடுமா? வேடிக்கையாகவா பேசுகின்றாய்? எங்கே சுடுகிற பழங்கள் போடு பார்ப்போம்” என்றார். உடனே அச்சிறுவன் மரக்கிளையைப் பிடித்துப் பலமாக அசைத்தான். நாவற் பழங்கள் மணலின் மீது உதிர்ந்தன. ஓளவையார் சில பழங்களைக் கையிலெடுத்தார். அவற்றில் மணல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. மணலைப் போக்குவதற்காக வாயால் ஊதிரார் ஓளவையார் ஊதுவதைக்கண்ட சிறுவன் கைகொட்டிச் சிரித்து, “பாட்டீ! எங்கேனும் நாவற் பழங்கள் சுடுமா என்று கேட்டாயே? இப்போது ஏன் வாயால் ஊதுகின்றாய், அதிகமாகச் சுடுகின்றதா?” என்று கேட்டுச் சிரித்தான்.

சுடுகிற பழம், சுடாத பழம் என்று சிறுவன் கூறியதன் கருத்து, அப்போதுதான் ஓளவையாருக்குத் தெரிந்தது. பையன் கூறியதை விளங்கிக்கொள்ளாமலே, நாம் இச்சிறுபையனுக்குத் தோற்றமல்லவா? என்று எண்ணி வெட்கமும், துக்கமும் அடைந்தார். அப்பொழுது ஓளவையார்,

“கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணக் கோடரி
இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும்—பெருங்கானில்
காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கே நான்தோற்றேன்
நரிர்வுந் துஞ்சாதென் கண்”

என்று ஒரு பாடலைப் பாடினார்.
பாடலைக் கேட்ட அச்சிறுவன் ஒளவையாரின் முன்
முருகக்கடவுளாக மாறிநின்றான். முருகன் ஒளவை
யாரை நோக்கிச் “செந்தமிழ்ச் செல்வியே! உனது
அமிழ்தினும் இனிய சிறந்த செய்யுட்களைக் கேட்க
விரும்பி யானே இவ்வாறு வந்தேன். வருந்தாதே!
அம்மையே! இவ்வுலகத்தில் கொடியது யாது? அரியது
யாது? இனியது யாது? பேரியது யாது? என்பதனை
எனக்கு விளக்கிக் கூறுவாயாக” என்றுரைத்தார்.
உடனே அம்மையார் அறுமுகன் வினாவிய நான்கு
வினாக்களுக்கும்,

“கொடியது கேட்கின் நெடியவெவ் வேலோய்!
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றேணாக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது
இன்புற அவர் கையில் உண்பது தானே”

“அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்!
அரிதரிது மானிட ராத லரிது
மானிட ராயினுங்கூன் குருடு சேலீடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியும் நயத்த லரிது

ஞானமுங் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமும் தவமும் தாஞ்சேய லரிது
தானமும் தவமுந் தாஞ்சேய்வ ராயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.”

“இனியது கேட்கின் தனிநெடு வேலோய்!
இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது;
அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல்;
அதனினும் இனிது அறிவினாச் சேர்தல்;
அதனினும் இனிது அறிவுள் ளோரைக்
கனவிலும் நனவிலும் காண்பது தானே.”

“பேரியது கேட்கின் எரிதவழ் வேலோய்!
பேரிது பேரிது புவனம் பேரிது;
புவனமோ—நான்முகன் படைப்பு;
நான்முகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்;
கரியமாலோ அலைகடற் றுயின்றோன்;
அலைகடல் குறுமுனி அங்கையி லடக்கம்;
குறுமுனி யோகல சத்திற் பிறந்தோன்;
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ—அரவினுக் கொருதலைப் பாரம்;
அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதிரம்;
உமையோ இறைவர் பாகத் தொடுக்கம்;
இறைவரோ தோண்ட ருள்ளத் தொடுக்கம்;
தோண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பேரிதே”

என்னும் நான்கு அகவற் பாக்களால் விடையளித்
தார். ஔவையாரின் பாடல்கேட்டு மகிழ்ந்த முரு
கன், அவரை வாழ்த்தி அங்கிருந்து மறைந்தருளி

னார். ஒளவையாரும் முருகன் திருவிளையாடலிற் பேருவகை கொண்டவராய் அவன் திருவருளை வியந்துகொண்டே அவ்விடம் விட்டகன்றார்.

18. கணிகைமாது பாடல் பெற்றது.

சோழநாட்டில் உள்ள அம்பர் என்னும் ஓர் ஊரில் ஒரு கணிகைமாது இருந்தாள். அவள் பெயர் சிலம்பி. அக்கணிகைமாது, கம்பர் வாக்கால் தான் ஒரு பாடல் பெறவேண்டுமென்று எண்ணினாள். கம்பர் ஒருநாள் அவ்வூருக்கு வந்தார். அவள் கம்பரைக் கண்டு தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தாள். அதற்குக் கம்பர் “ஆயிரம் பொன் கொடுத்தால் ஒரு பாட்டுப் பாடமுடியும், அல்லது முடியாது” என்றார். உடனே சிலம்பி தன்னிடமுள்ள பொருள் களையெல்லாம் விற்றுப் பொன்னாக்கினாள். ஐந்நூறு பொன்தான் சேர்ந்தது. அந்த ஐந்நூறு பொன்னையும் கொண்டுபோய்க் கம்பரிடத்திற் கொடுத்தாள். பின்னர் அவரை வணங்கி எப்படியேனும் தன்னுடைய மன எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று மிகப் பணிவுடன் வேண்டினாள்.

புலவரோ சிறிதும் கருணையின்றி, “ஐந்நூறு பொன்னுக்கு, அரைப் பாட்டுத்தான் பாடுவேன்” என்று கூறி,

“தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே—”

என்றுபாடி, அக்கணிகைமாது வசித்த வீட்டுச் சுவரிலே கரியினால் எழுதிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

ஆனால் சிலம்பியோ கையில் உள்ள பொருள்கள் அத்தனையும் இழந்து, தனது மன எண்ணமும் நிறைவேறாமல் மிகக் கவலையுடன் இருந்தாள். சிலநாட்கள் சென்றபின் ஒருநாள் ஓளவையார் அவ்வீதிவழியே வந்தார். பசி மிகவும் வருத்தியது. சிலம்பியின் வீட்டுக்குச் சென்றார். ஓளவையாரைக் கண்டதும் அவள் மிக மகிழ்ச்சிகொண்டு அவரை வரவேற்று வணங்கிப் போற்றினாள். அம்மையாரைக் களைப்பாறச் செய்து, அவருக்கு உணவு பரிமாறினாள். உணவு அருந்தியபின் ஓளவையார் அத்திண்ணையில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்த பாட்டின் அடிகளைக் கவனித்தார். சிலம்பியிடத்தில் அதன் வரலாற்றைக் கேட்டார். அவள் நடந்ததை உரைத்தாள். அச்செய்தியைக் கேட்ட ஓளவையார் அவள்மேல் இரக்கங்கொண்டு சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்த பாட்டின் ஏனைய இரண்டடிகளையும்,

“

..... — பேண்ணாவாள்

அம்பர்ச் சிலம்பி அரவீந்தத் தாளணியும்

செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு”

என்று பாடி அப்பாட்டை நிறைவாக்கி முடித்தார். அன்றுமுதல் அச்சிலம்பிக்குப் பொருளும் பெருகத் தொடங்கிற்று. அவளும் மிகச் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தாள்.

19. பேய்க்கு நல்வரம் அருளியது.

ஒருநாள் ஒளவையார் ஓர் ஊருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். பொழுதுபோய்விட்டது. ஆதலால் அன்றிரவு அவ்விடத்தில் தங்கிச் செல்வோம் என எண்ணினார். ஒளவையார் அங்குள்ளவர்களை நோக்கி, “இவ்விடத்தில் தங்குவதற்கு எங்கேனும் இடம் கிடைக்குமோ?” என்று கேட்டார். அவர்கள் ஒளவையாரை நோக்கி, “அம்மையே! இவ்வூரில் ஒரு பொதுமடம் இருக்கின்றது. அங்கே எவரும் தங்கலாம். அதில் ஒரு பேய் வசிக்கின்றது. ஆனபடியால் எவரும் அங்குசெல்ல அஞ்சுகின்றார்கள்” எனக் கூறினர். அவர்கள் கூறியதைக்கேட்ட ஒளவையார் “பேயைப் பேய் அடிக்காது” என்று கூறிவிட்டு அம்மடத்திற்குச் சென்று, அங்கே படுத்து நித்திரை செய்தார். அப்போது வெளியில் சென்றிருந்த பேய் அங்கு வந்தது.

ஒளவையார் படுத்து நித்திரைசெய்வதைக் கண்டது. உடனே அப்பேய் அதிக சினங்கொண்டு “எற்று எற்று” என்று ஒளவையாரை அடித்துக் கொல்வதற்கு வந்தது. ஒளவையார் விழித்துப் பார்த்தார்; பேயின் நிலைமையை உணர்ந்தார். அப் பேயை நோக்கி,

“வேண்பா விருகாலிற் கல்லாளை வேள்ளோலை
கண்பார்க்கக் கையால் எழுதாளைப்—பெண்பாவி
பெற்றாளே பெற்றாள் பிறர்நகைக்க வேபெற்றாள்
எற்றோமற் றேற்றோமற் றேற்று”

என்ற ஒரு வெண்பாவைப் பாடியருளினார்.

அப்பாட்டைக் கேட்டதும், அப்பேய் திரும்பிப் போய்விட்டது. மறுபடியும் அப்பேய் இரண்டாம் சாமத்தில் வந்து முன்னுரைத்தவாறே கூறி, அம்மையாரை அடிக்க நெருங்கியது. அப்பொழுதும் ஔவையார் முன்போலவே,

“கருங்குளவி தூரைத்தூ நீச்சங் கனிபோல்
வருந்தினர்க்கோன் றீயாதான் வாழ்க்கை-அரும்பகலே
இச்சித் தீருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வாரேன்
றெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

என்ற பாட்டைப் பாடினார்.

உடனே பேய் திரும்பிப் போய்விட்டது. மறுபடியும் அப்பேய் மூன்றாம் சாமத்தில் வந்து ஔவையாரை அடிக்க நெருங்கியது. மீண்டும் அம்மையார்,

“வான முளதான் மழையுளதான் மண்ணுலகில்
தான முளதால் தயையுளதால்—ஆனபோழு
தேய்த்தோ மீளைத்தோமேன் றேமாந் தீருப்பாரை
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடினார். மறுபடியும் பேய் திரும்பிப் போய்விட்டது. பிறகு நான்காம் சாமத்தில் அப்பேய் திரும்பி வந்தது. அம்மையார் மீண்டும்,

“எண்ணு யிரத்தாண்டு நீரிற் கிடந்தாலும்
உண்ணீரம் பற்றுக் கிடையேபோற்—பெண்ணுவாய்
போற்றோடி மாதர் போருதோள்மேற் சாராரை
எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

என்ற வெண்பாவைப் பாடியருளினார்.

அச்செய்யுளைக் கேட்ட பேய், மிகவும் அச்சங் கொண்டு, ஒளவையாரின் முன் அடங்கி நின்றது. அதன் நிலையைக் கண்ட ஒளவையார் அதன் வரலாற்றை விசாரித்தார். அப்பேய் அம்மையாரை வணங்கித் தன் பழைய பிறப்பின் வரலாற்றைக் கூறிற்று. பேயின் வரலாறு கேட்ட ஒளவையார் பெரிதும் வருத்தமுற்றார். அப்பேயின்மீது அன்பு கொண்டு, “உனக்கு யாது வரம் வேண்டும்? கேட்பாயாக” என்றார். அப்பேய் விரும்பியபடியே, ஒளவையார் வரங்கொடுத்து அருள்புரிந்தார். அப்பேயும் அம்மையாரை வணங்கிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் சென்றது. ஒளவையாரும் அங்கிருந்து அகன்றார்.

20. “வரப்புயர்” என வாழ்த்தியது.

சோழநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த குலோத்துங்கன் என்னும் மன்னனுக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அவ்வேந்தனின் திருமணத்திற்கு மன்னர்களும், மாசறக் கற்றுணர்ந்த புலவர்களும், பிறரும் சென்றிருந்தார்கள். அங்கு சென்ற புலவர்கள் அனைவரும் அரசனை வாழ்த்தி வாழ்த்துப்பாக்கள் பாடினர். ஒளவையாரும் அங்கு சென்றிருந்தார். அவர் அம்மன்னனை வாழ்த்தும்போது “வரப்புயர்” என்ற துடன் தமது வாழ்த்துச் செய்யுளை முடித்துவிட்டார்.

இது அச்சபையிலிருந்தோர் அனைவருக்கும் அதிக ஆச்சரியத்தை அளித்தது. இதன்பொருளை

அறியாத வேந்தனும், தன் அவைப்புலவராயிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் முகத்தைப் பார்த்தான். புரவலன் குறிப்பையுணர்ந்த ஒளவையார்,

“வரப்புயர் நீருயரும் நீருயர் நெல்லுயரும்
நெல்லுயரக் குடியுயரும் குடியுயரக் கோலுயரும்
கோலுயரக் கோலுயரும்”

என்று பாட்டின் பொருளை விரித்துரைத்தார். அரசனும், அவையினுள்ளோர் அனைவரும் ஒளவையாரது ஆற்றலைப் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர்.

அதியமான் அளித்த நெல்லிக்கனியின் மகிமையால் ஒளவையார் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தார். விநாயகக்கடவுளின் திருவருளால் கைலைகைக்கு அடிக்கடி சென்றுவந்தார். கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய புலவர்களையும் சிலசமயங்களில் விவாதத்தில் வென்று புகழால் மேம்பட்டு விளங்கினார். ஒளவைப்பிராட்டியாரால் பல பாடல்கள் பாடப் பெற்றன.

ஆத்தித்தடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி முதலிய நீதிநூல்கள் அவராலேயே பாடப்பட்டன வாகும். ஒளவையார் உண்மையறிவு கைவரப்பெற்றவர். சிறுகுழந்தையாய் இருந்தபோதே, செய்யுள் பாடும் தெய்வீகசக்தி வாய்ந்தவர். கடைசிக் காலத்தில் அம்மையார் கையைங்கிரிக்கே சென்றுவிட்டாரென்றும் வரலாறுகள் வழங்குகின்றன.

21. தெய்வீகசக்தி

ஒருநாள் சோழமன்னன் தன் நகரத்திற்கருகே யுள்ள ஒரு பூஞ்சோலைக்குச் சென்று அப்பூஞ்சோலையின் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஒரு நத்தை அங்கிருந்த ஒரு ஆலமரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடியே வாயைத் திறந்துகொண்டிருந்தது. இவற்றைக் கண்ட வேந்தன் வியப்புற்று, இது இவ்வாறு நிமிர்ந்து வாயைத் திறந்து கொண்டிருப்பதேன் என்று எண்ணியவாறு அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிதுநேரம் சென்றதும் அம்மரத்திலிருந்து ஒருதுளி தேன் அந்த நத்தையின் வாயில் விழுந்தது. அதனால் நத்தை அப்பால் தள்ளுண்டது. மீண்டும் அந்த நத்தை ஊர்ந்துகொண்டே அங்குவந்து முன்போல் அண்ணாந்து வாயைத் திறந்துகொண்டிருந்தது.

சிறிதுநேரம் சென்றதும் மரத்திலிருந்து தேன் துளி அதன் வாயில் விழுந்தது நத்தை அதனைக் குடித்துச் சென்றது. இதைக்கண்டு ஆச்சரியமுற்ற அரசன் அரண்மனை சென்றான் இன்று நாம் கண்ட இவ்வதிசயத்தை எப்புவரேனும் தெரிந்து கூறுகின்றனரா என்று பார்க்கவேண்டும் எனக் கருதி அரச சபைக்குச் சென்றான்.

வழக்கம்போல் புலவர்கள் அரச சபைக்கு வந்தனர். மன்னன் அவர்களை வரவேற்றான். ஆனால் புலவர்களோ, அரசன் உள்ளக்கருத்தை அறிந்து கொள்ளவில்லை. பின்னர் ஒளவையாரும் அச்

சபைக்கு வந்தார். வேந்தன் அவரை வரவேற்றான். சபையில் வீற்றிருக்கவோ இடமில்லை. இதனால் ஔவையார் சிறிதுநேரம் நின்றார். அவர் அரசனை நோக்கி,

“காணெந்தே னெந்தேன் கடுகி வழிநடந்தேன்
யான்வந்த தூரம் எளிதன்று—கூனன்
கருந்தேனுக் கண்ணுந்த காவிர்கூழ் நாடா
இருந்தேனுக் கெங்கே இடம்”

என்ற செய்யுளைப் பாடினார்.

மன்னனின் மனக்கருத்தை உணர்ந்து உரைத்த படியால், அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். தக்க ஆசனமளித்து அவரைத் தனது அருகில் வீற்றிருக்கச் செய்தான். தான் கொண்டிருந்த கருத்தையும், அதனை வெளியிட்ட ஔவையாரின் தெய்வீக உணர்ச்சியையும் சபையில் உள்ளோர் அனைவர்க்கும் எடுத்துரைத்து மகிழ்ந்தான். அங்கிருந்தோர் அனைவரும் ஔவையாரின் தெய்வீக சக்தியைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனர்.

22. பொருட்செல்வத்தினும் கல்விச் செல்வம் மேன்மையுடைய தெனக் கூறியது.

ஒருநாள் ஔவையார் சோழமன்னனது அவைக் கண் சென்றார். கல்விக்கரசியைக் கண்ட வேந்தன், மட்டற்ற மனமகிழ்வெய்தி அவரை அதியன் புடன் அழைத்துத் தக்க இருக்கை நல்கி உபசரித்

துப் போற்றினான். அரசனின் அளவிடற்கரிய அன்பினையும் சீரிய பண்பினையும் கண்ட ஒளவையார் அரசனை வாழ்த்தினார். மன்னனின் விருந்தினராகச் சிலபகல் அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்தார். ஒருசமயம் ஒளவையார் அரசனது அவையில் சில பாட்டுக்களைக் கூறிப் பொருள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த புரவலன் மிக்க உவகைகொண்டவனாய் ஒளவையாரைப் பெரிதும் பாராட்டினான். அதிக் விலையுயர்ந்த பட்டாடையொன்றை அவருக்குப் பரிசாக அளித்தான். அப்பரிசிலைப்பெற்ற ஒளவையார் மன்னனை நோக்கி, “வேந்தே! இப்பட்டாடை ஆயிரம்பொன் விலைபெறினும், அது நூலாலாகிய தாதலால், நான்கு திங்களுக்குள் நைந்துவிடும். என்னுடைய பாட்டோ என்றும் கிழியாது. ஆதலால் பட்டாடையைவிட எனது பாட்டே சிறந்தது” என்றுங் கருத்தமைய,

“நூற்றுப்பத் தாயிரம் பொன்பெறினும் நூற்சீலை
நூற்றிங்க னானுக்கு நைந்துவிடும்—மாற்றலரைப்
பொன்றப் பொருதடக்கைப் போர்வே லகளங்கா
வென்றுங் கிழியா தென் பாட்டு”

என்ற செய்யுளைக் கூறினார்.

அரசனும் ஒளவையாரின் கவிபாடும் ஆற்றலை வியந்து போற்றினான்.

23. கம்பரின் செருக்கை அகற்றியது.

ஒருநாள் சோழமன்னன் புலவர்களுக்கெல்லாம் தனது அரண்மனையில் ஒரு விருந்தளித்தான். விருந்துண்டபின் அனைவரும் அரசனது அவையில் மிக்க களிப்புடன் அமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது அரசன் கம்பரை நோக்கி, “இவ்வலக இன்பங்களில் மிகச் சிறந்தது எது?” என்று கேட்டான். அதற்குக் கம்பர் தமது கருத்தை மன்னனுக்கு உரைக்கவே, அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு ஆங்கிருந்த ஔவையார் கம்பர் கூறியது முழுவதும் பிழையென உரைத்தார். வேந்தன் ஔவையைப் பார்த்து எவ்வாறெனக் கேட்கப் பிராட்டியார்,

“விண்ணின் மழையே யல்லால்
வேறொரு நதியுமில்லை
கண்ணின் ஒளியே யல்லால்
காணுமோர் ஒளியுமில்லை
எண்ணிடிற் பொருளைப் போல
இனியதோர் உறவுமில்லை
உண்ணிடிற் சுவையே யல்லால்
ஒருசுகம் இல்லைமன்னா”

என்ற பாட்டால் அதற்கு விடையளித்தார். ஔவையாரின் பாட்டினைக்கேட்ட மன்னன் அவரைப் பெரிதும் போற்றினான். ஆனால் கம்பரோ ஔவையாருக்கு எதிராகப் பேசுவதற்கு அஞ்சியாதும் பேசாதிருந்தார்.

ஔவையாரின் கல்வித்திறனையும், கவிபாடும் தெய்வீக ஆற்றலையும் கண்ட கம்பர், ஔவையார் மீது அதிக அழுக்காறு கொண்டார். அவரை எங்

நவனமேனும் இகழ்ந்துரைக்க வேண்டும் என்னும்
எண்ணம், அவர் உள்ளத்தில் உறுதிகொண்டது.
அதற்கு ஏற்ற தருணத்தை அவர் எதிர்நோக்கிக்
கொண்டிருந்தார்.

ஒருசமயம் கம்பர் ஒளவையாரைக் காணநேர்ந்
தது. உடனே அவர் அம்மையாரை “அடி” என்று
அழைக்க எண்ணி,

“ஒருகாலடி நாலிலைப் பந்தலடி” என்று விடு
கதையாகக் கூறிப் பொருள் கேட்டார். அரைக்
கீரையைக் குறித்துக் கம்பர் கேட்டதில் ‘அடி’
என்னும் இழிவான சொல்லும் காணப்படுவதற்கு
எதிர்விடையாக ‘அடா’ என்னும் மொழியை வைத்
துக் கம்பரின் செருக்கு அடங்குமாறு,

“எட்டேகா லட்சணமே யேமனே றும்பரியே
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே—முட்டமேற்
கூரையில்லா வீடே குலராமன் தூதுவனே
ஆரையடா சொன்னாயது”

என்ற செய்யுளால் விடைபகர்ந்தார்.

அதைக்கேட்ட கம்பர் மிகவும் நாணமுற்று, நாவ
டங்கி ஒன்றும் உரைக்க அறியாதவராய் அவ்விடம்
விட்டகன்றார்.

24. புலவர்களின் தாரதம்மியத்தை விளக்கியது.

“சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என்று பாராட்
டப்பெற்ற சோழநாட்டில், குலோத்துங்கன் என்னும்
சோழமன்னன் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தான்.

அவ்வரசனது அவைப்புலவராக ஒட்டக்கூத்தர் என்றும் புலவர் அமர்ந்திருந்தார். அவர் அதிக கல்விச் செருக்குடையவர். ஏனைய புலவர்களை அவர் ஒருபோதும் மதிப்பது கிடையாது. இதை அறிந்தார் ஔவையார். அவர் ஒட்டக்கூத்தரின் செருக்கை அடக்க அற்றம் நோக்கியிருந்தார். ஒரு சமயம் ஔவைப்பிராட்டியார் ஓரிடத்தில் காலைநீட்டி உட்கார்ந்து நூல் நூற்றுக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அங்கே புகழேந்தியும், ஒட்டக்கூத்தரும் சென்றனர். புகழேந்தியைக் கண்ட ஔவையார், காலை மடக்கி அவருக்கு மரியாதை செய்தார். ஆனால் ஒட்டக்கூத்தருக்கு அப்படி ஒன்றும் செய்யாமலிருந்தார். அதனால் சினங்கொண்ட ஒட்டக்கூத்தர் அரசனிடம் சென்று, ஔவையார் தம்மை அவமதித்தார் எனத் தெரிவித்தார். மன்னன் ஔவையாரைச் சபைக்கு அழைத்து “அவ்வாறு செய்ததேன்? இருவரும் புலவர்களாக இருக்க ஒருவரை மாத்திரம் மதித்து மற்றவரை அவமதிக்கலாமா?” என வினவினான். ஔவையார் அரசனைப் பார்த்து, “மன்னா!

இவ்விருவரும் புலவர்கள் என்பதில் ஐயமின்று. ஆனால் இவர்களுக்குள்ள தாரதம்மியத்தை நோக்கியே அங்ஙனம் செய்தேன். வேண்டுமாயின் அதனைச் சபையில் இப்போதே வெளிப்படுத்துகின்றேன்” என்று கூறி, ஒட்டக்கூத்தரைப் பார்த்து, “ஓரடியில் முன்றுமதி வரும்படி ஒரு பாட்டுப் பாடுக” என்றார். உடனே ஒட்டக்கூத்தர் ஒப்புக்கொண்டு,

“வேள்ளத் தடங்காச் சினவாளை
 வேலிக் கழுகின் மீதேறித்
 துள்ளி முகிலைக் கீழ்த்து மழைத்
 துளியோ டிறங்குஞ் சோனாடா
 கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த
 கண்டா அண்டர் கோபாலா
 பிள்ளை மதிகண் டப்பேதை
 பேரிய மதியும் இழந்தாளே”

என்னும் இவ்விருத்தப் பாவைப் பாடினார்.

ஒட்டக்கூத்தர் எவ்வாறேனும் ஒளவையாரை இகழ்
 வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் அதேகருத்தாக
 இருந்தமையின் “ஒருமதி” தவறியதை அறியவில்லை.
 ஒட்டக்கூத்தரின் கூத்துப் பிராட்டியாருக்கு நன்கு
 புலப்பட்டது. அவர் ஒட்டக்கூத்தரை நோக்கி,
 “இதில் இரண்டு மதியே வந்துள்ளன. ஒட்டா,
 ஒருமதி கேட்டாய்” என்கூறி இகழ்ந்து அருகி
 லிருந்த புகழேந்திப் புலவரைப் பாடும்படி கூறினார்.
 ஒளவையார் உரைத்தவுடனே புலவர்,

“பங்கப் பழனத் துழுமுழவர்

பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று

சங்கிட் டேறியக் குரங்கினீர்

தனைக்கோண் டேறியும் தமிழ்நாடா

கோங்கர்க் கமரர் பதியளித்த

கோவே ராச குலதிலகா

வேங்கட் பிறைக்கும் கரும்பிறைக்கும்

மேலிந்த பிறைக்கும் விழிவேலே”

என்று இவ் விருத்தத்தைப் பாடிமுடித்தார்.

ஒளவையார் மிகவும் மகிழ்ந்து அரசனை நோக்கி, “இதில் மூன்றுபிறை (மதி) வந்துள்ளது காண்க. ஆகையால் இருவருக்கும் உள்ள தாரதம்மியம் விளங்கியதன்றோ?” என்று கூறினர். ஒட்டக்கூத்தரோ எதுவுங் கூற வலியற்றவராய் ஒன்றும் பேசாதிருந்தார். அரசன் ஒளவையார் தவறு செய்யார் என உணர்ந்து மகிழ்ந்தான்.

கல்விக்கரசியாகிய ஒளவையார் புகழேந்திக்கும் ஒட்டக்கூத்தருக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தை அரசனுக்குணர்த்தவே, மரியாதையால் வேறுபாடு செய்ததன்றிச் செருக்கினாலன்று. அவர் ஏனைய புலவர்களின் கல்விச் செருக்கை ஒழித்து நன்னெறிப்படுத்த வேண்டுமென்னும் பெருங்குணம் கொண்டவரென்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றதல்லவா?

அம்மையார் ஒருசமயம்,

“கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவேன்றுற்ற கலைமடங்கை யோதுகிறுள்—மேத்த வேறும்பங் தயம்கூற வேண்டாம் புலவீர் எறும்புந்தன் கையாலேண் சாண்”

என்னும் இச்செய்யுளால் கல்விக்கு ஓர் எல்லையில்லையென்பதும், ஆதலால் நீவிர் செருக்கடையவேண்டாமென்றும் புலவர்களை நோக்கிக் கூறியது காண்க.

25. இறைவன் திருவருளால் திருக்கலாயமலைக்குச் சென்றது.

ஒருநாள் ஒளவையார் இறைவனை நினைத்துப் பூசை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சேரமான்பெருமான் நாயனாரும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருக்கலாய மலைக்குச் செல்லுந் செய்தியை அறிந்தார். உடனே அவர்களோடு தாமும் செல்ல விரும்பி, இறைவனுக்குத் தாம் செய்துகொண்டிருந்த பூசையை மிக அவசரமாகச் செய்தார். அவர் தன்மையை உணர்ந்த இறைவன் “அம்மையே! அவசரமில்லாமல் பூசை செய்க; பரியின்மீது செல்லும் சேராக்கும், கரியின்மீது ஏகும் சுந்தராக்கும் முன்னதாக உன்னை அம்மலையிற் சேர்ப்போம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதுகேட்ட ஒளவையார் மிகவும் மகிழ்ந்து ஈசனுக்குச் செய்யும் பூசையை மிகுந்த பக்தியுடன் செய்து பல பாக்களைப்பாடி இறைவனை வழிபட்டார். அன்புடன் வழிபடும் அடியவர்க்கு அருள்புரியும் இறைவன் திருவுளமகிழ்ந்து தமது ஒப்பற்ற திருவருளினால் ஒளவையாரைத் திருக்கலாய மலையின்மீது சேர்த்தருளினார். பின்னர் முன்கூறிய இருவரும் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் ஒளவையார் தங்கட்கு முன்னே அங்கு வந்திருப்பது கண்டு அதிக வியப்படைந்து “எங்கட்குமுன்னே இங்கு வந்ததெப்படி” என வினவினர்.

அப்போது ஒளவையார் — “கடவுள் எல்லாம் வல்லவர். அவரை வழிபடுகிறவர்களுக்கு எல்லாம் இனிது முடியும். அரியதொன்றில்லை. அவர் தமது

அன்பர் விரும்பியதை அளிக்கும் இனிய கருணையுடையவர்.” இறைவனை விதிப்படி வழிபடும் கிழவியின் நடைக்கும் ஏனைய ரத, கஜ, தூரகங்களின் நடைக்கும் உள்ள வேறுபாடு அளவு கடந்ததாம் என்னும் கருத்தடங்கிய,

“மதுரமொழி நல்லுமையாள் சிறுவன் மலரடியை
முதிரநினையவல் லார்க் கரிதோ முகில்போன் முழங்கி
அதிரவருகின்ற யானையுந் தேருமதன் பின்வருங்
குதிரையுங் காதங்கிழ வியுங்காதங் குலமன்னனே”
என்ற இச் செய்யுளைக் கூற்றினார்.

“முன்னொனே முன்னின்றால் முடியாதொன்றுண்டோ” — என்பது பழமொழி.

ஒளவையார் அருளிய சில அரிய போதனைகள்.

1. பொய் வழக்கிடுதல் கூடாதென்பதும் அவ்வாறு இடுவோன் கெடுவதன்றி, அவன் உறவினரும் கெடுவர் என்பதும் குறித்துப் பாடப்பெற்றது.

“கல்வி யுடையீர் கருங்கா னகத்திடையே
நெல்லி யிலையுதிர்ந்து நிற்பதேன்—வல்லாய்கேள்
வேல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வேல்விக்கும்
வல்லாளன் சுற்றம்போல் மாண்டு.”

2. நட்பு, தயை, கொடை இவற்றின் மேன்மையை விளக்கிப் பாடியது.

“சித்திரமுங் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நீத்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்புந் தயையும்
கோடையும் பிறவிக் குணம்”

3. இன்ன தின்று இன்னது சிறவாதென்று பாடியது.

“மாடில்லான் வாழ்வு மதியில்லான் வாணிபநன்
னூடில்லான் செங்கோ னடாத்துவதுங்—கூடும்
குருவில்லா வித்தை குணமில்லாப் பேண்டு
விருந்தில்லா வீடும் விழல்.”

4. பெரியர், சிறியர், கயவர் என்னும் மூவரின் குணத்தை உவமை வாயிலாக விளக்கிப் பாடியது.

‘சோல்லாம லேபேரியர் சோல்லிச் சிறியர்சேய்வர்
சோல்லியுஞ் சேய்யார் கயவரே—நல்ல

குலாமாலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிற்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார்.”

5. கல்வியுடையார், இல்லாதார் இவ்விருவரின் தன்
மையையும் உவமான வாயிலாக விளக்கிப்
பாடியது.

“இலக்கணக் கவிஞர் சொல்லின்பந் தேடுவர்
மலக்குசோற் றேடுவர் வன்க ணாளர்கள்
நிலத்துறுங் கமலத்தை நீளும் வண்டத்
தலைக்குறை கமலத்தைச் சாருந் தன்மைபோல்.”

6. புருஷார்த்தம் நான்கையும் சுருங்கச் சொல்லி
விளங்கவைத்துப் பாடியது.

“ஈதலறந் தீவினைவிட் டட்டல்போரு ளெஞ்ஞான்றும்
காத லிருவர் கருத்தோருமித்—தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரணைநினைந் தீம்முன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.”

7. இன்னாரோடு இன்ன நன்மை நீங்குமென்று
பாடியது.

“தாயோ டறுசுவைபோந் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற சேல்வம்போம்—ஆயவாழ்
வுற்ற ருடன்போ முடற்பிறப்பாற் றேள்வலிபோம்
போற்றாவி யோடேவையும் போம்.”

8. இன்னாரை இன்ன இடத்திலே புகழவேண்டு
மென்று பாடியது.

“நேசனைக்கா ணவிடத்து நெஞ்சார வேதுதித்தல்
ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படியே—வாச
மனையானைப் பஞ்சணையில் மைந்தர்தமை நெஞ்சில்
வினையானை வேலைமுடி வில்.”

9. கொடையில் நல்லவர்க்கும் புல்லர்க்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தை விளக்கிக் கூறியது.

“நிழலருமை வெய்யிலிலே நின்றறிமி நீசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின் — பழகுதமிழ்ச்
சோல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை
புல்லரிடத் தேயறிமின் போய்.”

10. இன்றைக்கு இது துரும்பு என்று பாடியது.

“போந்த வுதாரனுக்குப் போந்துரும்பு தூரனுக்குச்
சேர்ந்த மரணம் சிறுதுரும்பு—ஆய்ந்த
அறிவோர்க்கு நாரியருந் துரும்பா மில்லத்
துறவோர்க்கு வேந்தன் துரும்பு.”

11. நல்காலத்தாலும் கெட்டகாலத்தாலும் வரும் பயனைப்பற்றிப் பாடியது.

“ஆங்கால மெய்வருந்த வேண்டா மதேதேன்னில்
தேங்காய்க் கிளநீர்போற் சேருமே—போங்காலம்
காட்டாளை யுண்ட கனியதுபோ லாகுமே
தாட்டாளன் தேடுந் தனம்.”

12. ஏற்ற செளகரியங்கள் இருப்பின் உழவுத் தொழில் இனிதெனப் பாடியது.

“ஏரு மிரண்டுளதா யில்லத்தே வித்துளதாய்
நீருகே சேர்ந்த நிலமுளதாய்—ஊருகே
சென்றுவர வணித்தாய்ச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்டால்
என்றும் உழவே இனிது.”

13. ஆணவம், மாயை, காமியம், மாயாகாரியம், திரோபவம் என்னும் பஞ்சமல காரியங்களும் நீங்கும் வழியை விளக்கிப் பாடியது.

“ஐயமிடும் னறநேறியைக் கைப்பிடிமின்
இவ்வள வேனுமன்ன மிட்டுண்மின்—தேய்வம்
ஒருவனே யென்ன வுணரவல் லீரேல்
அருவினைக னைந்து மறும்.”

செய்யுட் பொருள் விளக்கம்

செய்யுட் பொருள் விளக்கம்.

பக்கம் 2

இட்டமுடன் என்தலையில்

உரை:- அன்னாய் — அம்மையே!, இட்டமுடன் — மனமிசைந்து, என்தலையில்—எனது தலையில், இன்னபடி என்று—வினைப்பயன்களை இவ்வாறு அனுபவிக்க வேண்டுமென்று, எழுதிவிட்ட—விதித்த முடித்த, சிவனும் செத்துவிட்டானே—சிவன் மரணம் அடையவில்லையே, முட்டமுட்டப் பஞ்சமேயானும்—மிகவும் கடுமையான வறுமை ஏற்பட்டாலும், பாரம் அவனுக்கு—உம்மைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு அவனுக்கே யாகும், நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ—உள்ளத்திலே நீ பயம் வைத்துக்கொள்ளாதே., எ-று.

பக்கம் 5

பூங்கமலவாவிதழ்

உரை:- வாழ் அதிகார—நன்றாக வாழ்கின்ற அதிகமானே, பூங்கமலவாவிதழ்—அழகிய தாமரைகள் பூத்த பொய்கைகள் குழந்த, புல்வேளூர்ப் பூதனையும்—புல்வேளூரில் உள்ள பூதன் என்னும் வள்ளலையும், ஆங்குவருபாற் பெண்ணை ஆற்றினையும்—அதற்கு அருகிலே வந்த பாலோடுகூடிய பெண்ணையாற்றையும், ஆமலகம் தந்து—நெல்லிக்கனியைக் கொடுத்து, ஈங்கே மறப்பித்தாய்—இந்த இடத்திலே மறக்கச் செய்தாய், வன்கூற்றின் நாவை அறுப்பித்தாய்—வலிய இயமனுடைய நாவை அறுக்கும்படி செய்தாய், (என்றீது இயமன் துதரை ஏவாமல் இருக்கும்படி செய்தாய்) எ-று.

பக்கம் 8

முல்லைக்குத் தேரும்

உரை:- நெறிமடற் பூந்தாழைநீடு நீர்ச்சேர்ப்ப — திரண்ட மடல்களையுடைய அழகிய தாழை மரங்கள் வளர்ந்தோங்கிய

நெய்தல்நிலத் தலைவனே!, முல்லைக்குத்தேரும் மயிலுக்குப்போ
வையும்—முல்லைக்குச் சார்பாகத் தேரையும், மயிலுக்குக் குளிர்
நீங்குவதற்குப் போர்வையும், தொல்லையளித்தாரை — முன்
னளில் கொடுத்த பாரி, பேகன் முதலிய வள்ளல்களை, கேட்
டறிதும்—கேட்டு உண்மையறிவோமாக, சொல்லின்—ஆராய்ந்து
கூறுமிடத்து, அறிமடமும் சான்றோர்க்கணி—தெரிந்தும் தெரி
யாததுபோலிருக்கின்ற தன்மைக்குணத்தாலுயர்ந்த பெரியோர்
களுக்கு அழகுசெய்வதாகும், எ-று.

பக்கம் 12.

1. பாரிபறித்த பறியும்

உரை:- பாரிபறித்த பறியும்—பாரி என்னும் பெயருடைய
வள்ளல் தான் பரிசாகக் கொடுத்த பொன்னைத் திருப்
பிப் பறிப்பித்ததுவும் (போகனிடாது தடுத்துவைப்பதற்காக),
பழையனூர்க்காரி கொடுத்த களைக்கொட்டும் — பழையனூரில்
இருந்த காரி என்னும் உழவன் என்னைப் பிரியமனமில்லாது
களைபிடுங்கும்படி கொடுத்த களைபிடுங்கும் கருவியும், சேரமான்
வாராய் என அழைத்த வாய்மையும் — சேரமன்னன் வருக
வென்று அழைத்த உண்மை அன்பும், இம்மூன்றும்—ஆகிய
இம்மூன்றும், நீலச்சிறுடைக்குநேர்—அங்கவை, சங்கவை என்
பவர்கள் கொடுத்த நீலச்சிறுபுடைவைக்குச் சமமாகும், எ-று,

2. வெய்தாய் நறுவிதாய்

உரை:- கடகம் செறிந்த கையார்—வளையல் அணிந்த கை
களைபுடைய அங்கவை, சங்கவை என்னும்பெண்கள், வெய்தாய்—
வெப்பமுடையதாய், நறுவிதாய்—நல்ல வாசனையுடையதாய்,
வேண்டளவும் தின்பதாய்—நிரும்பிய அளவு தின்றாலும் கெடுதி
செய்யாததாய், நெய்தான் அளாவி—நெய்யுடன் விரவப்பட்ட,
நிறம்பசந்த பொய்யா அடகென்று சொல்லி—பசிய நிறமுடைய
மெய்யான கிரைக்கறி என்று கூறி, அமிர்த்ததை இட்டார்—
உள்ளபடியே தேவாமிர்த்தத்தையே உண்ணும்படி இலையில் வைத்
தனர், எ-று.

பக்கம் 15

1. சேரலர்கோன் சேரன்

உரை:- சேரலர்கோன் சேரன்—சேரநாட்டினர்க்குத் தலைவனாகிய சேரமன்னனே!, பாரிமகள்—பாரியின் புதல்வியர்களாகிய, அங்கவையை சங்கவையையும் கூடத்தான்கொள்ள—அங்கவையையும் சங்கவையையும் ஏககாலத்தில் மணஞ்செய்துகொள்ள, அரசன் மனம் இசைந்தான்—திருக்கோவலூர் அரசர் மணஞ்செய்துகொள்ளச் சம்மதித்தார், செழும்பூர் திருக்கோவல்லூராவும்—வளம்பொருந்திய திருக்கோவலூருக்கு, உட்காதே—நாணாமல், வருக...நீ வருவாயாக. ஏ-று.

2. புகார்மன்னன் பொன்லிப்

உரை:- புகார்மன்னன்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு அரசனாகிய, புனல்நாடன்—காவிரியின் நீர் பாயப்பெற்ற தேசத்தை யுடையவனாகிய, சோழன்—சோழமன்னனே, தகாது என்று தான் அங்கிருந்து—பாரிமகளிரது கலியாணத்திற்குச் செல்வது தக்கதல்லவென்று நினைத்து இருந்த இடத்திலேயே இருந்துகொண்டு, நகாதே—சிரிக்காதே, கடிக்கோவலூர்க்கு—காவல் அமையப்பெற்ற திருக்கோவலூருக்கு, பதினெட்டாம் நாள் விடிய—இற்றைக்குப் பதினெட்டாவதநாள் காலையில், கடிதின் வருக—வேகமாய் வருவாயாக, ஏ-று.

3. வையத் துறைவன்

உரை:- வையைத்துறைவன்—வைகை நதித்துறைக்கு அதிபனாகிய, மதுராபுரித்தென்னன்—மதுரையில் வீற்றிருக்கும் பாண்டியனே, செய்யத்தகாதென்று தேம்பாதே—செய்யத்தகுந்த செய்கையல்லவென்று மயங்காதே, தையலர்க்கு வேண்டுவனகொண்டு—பாரிமகளிர் விவாகத்திற்கு உரியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, ஈரொன்பானுள் விடிய—பதினெட்டாம்நாள் காலையில், இசைந்து ஈங்குவருக—விருப்பத்தோடு இங்கு வருவாயாக, ஏ-று.

பக்கம் 17

1. திங்கட் குடையுடைச் சேரனும்

உரை:- பனந்துண்டமே—துண்டுப் பணியே, திங்கட்குடையுடைச் சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும்—சந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக் குடையுடைய சேரன், சோழன், பாண்டியன் எனும் மூவரும், மணப்பந்தலிலே மங்கைக்கறுகிட வந்துநின்றார்—கவியாணப் பந்தலிலே மணப்பெண்டிர்க்கு அறுகிட்டு வாழ்த்து தற்கு வந்துநின்றார்கள், சங்கு ஒக்க வெண்குருத்து நன்று—சங்கைப்போல் வெள்ளிய குருத்துவிட்டு, பச்சோலை சலசலத்து—சலசலவென்ற ஒலியுடன் பசிய ஒலைகள் தழைக்கப்பெற்று, நுங்குக்கண் முற்றி—நுங்குகள் முதிர்ந்த கண்ணுடையனவாகவும், அடிக்கண் கறுத்த—அடியிலே கருநிறமும், நுனி சிவந்து—முனையில் சிவப்புநிறமுமுடைய, மூன்றுபழங்கள் பங்குக்குத் தரவேண்டும்—ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுப்பதற்கு மூன்று பழம் ஈயக்கடவாய், எ-று.

2. முத்தெறியும் பெண்ணை

உரை:- முத்தெறியும் பெண்ணை—முத்துக்கள் கொழிக்கின்ற பெண்ணையானே, முதுநீர் அதுதனிர்ந்து—நெடுங்காலமாக உன்னிடத்தில் உள்ள தண்ணீரை ஆகற்றி, தத்திவரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—நெய்யும் பாலும் குதித்துவரும்படி எடுத்துக் கொண்டு, குத்தி—கரைகளைத் தாக்கிக்கொண்டு, செருமலைத் தெய்வீகன் திருக்கோவலூர்க்கு வருமளவும் கொண்டோடிவா—செருமலைத் தெய்வீகனுடைய திருக்கோவலூர் வரைக்கும் வரும் வரை அவற்றோடு ஓடிவருவாயாக, எ-று.

பக்கம் 18

கருணையால் இந்தக்

உரை:- கருணையால் இந்தக் கடலுலகம் காக்கும் வருணனே—இந்தக் கடல் சூழ்ந்த பூமியை இரக்கத்திலே காப்பாற்றி வருகின்ற வருணனாகிய தெய்வமே! மாமலையன்

கோவல்—சிற்றரசனாகிய மலையமானுக்குரிய திருக்கோவலூரிலே, திருமணத்தில்—நடைபெறும் கலியாண காலத்தில், நன்மாரி தான்கொண்ட நன்னீரது தனிர்ந்து—கடல்நீரை முகந்து பின்னர் மழையாகப் பொழிகின்ற முறையை மாற்றி, பொன்மாரியாகப்பொழி—பொன்மழை வடிவமாக மழைபொழியச் செய்வாய், எ-று.

பக்கம் 19

1. பொன்மாரி பெய்யுழர்

உரை:- எந்நாளும்—எக்காலத்திலும், தேங்குபுகழேபடைத்த—நிறைந்த கீர்த்தியைப்பெற்ற, சேதிமாநாடதனில்—பெருமையுடைய சேதுநாட்டில், ஓங்கும் திருக்கோவலூர்—வளர்ந்தோங்கும் திருக்கோவலூரானது, பொன்மாரி பெய்யும் ஊர்—பொன்மழை பொழிகின்ற திருப்பதியாகும், பூம்பருத்தி ஆடையாம்—அங்கே பருத்திச்செடியே புடைவையாகக் காய்க்கின்றது, அந்நாள் வயல் அரிசி ஆகும் ஊர்—அக்காலத்தில் நெல்வயலே அரிசியைத் தருகின்ற பதியாகும், எ-று.

2. வரகரிசிச் சோறும்

உரை:- புல்வேளூர்ப் பூதன்—சிற்றூராகிய வேளூரிற் குடியிருக்கும் பூதனென்பவன், புரிந்த—எரிப்பத்துடன், திறமுடனே—சாமர்த்தியமாக, வரகரிசிச்சோறும்—வரசுச் சாதமும், வழுதணக்காய் வாட்டும்—கத்தரிக்காய்த் தவட்டலும், முரமுரெனவே புளித்தமோரும்—வாசனை கெடாத நுரைத்த புளிப்புடைய மோரும், வீருந்திட்டான்—உணவாக வீருந்தினர்க்களித்தான், ஈது எல்லா உலகும்பெறும்—இந்த உணவுக்கு உலகம் முழுதும் கொடுத்தாலும் தரும், எ-று.

பக்கம் 20

வாதவர்கோன் பின்னையென்றான்

உரை:- ஓதக்கேள்—கூறுவதைக் கேட்பாயாக! வாதவர்கோன் பின்னையென்றான்—வாதவன் என்போன் பிறகு தருகின்

மேன் என்று கூறினான், வத்தவர்கோன் நாளை யென்றான்—வத்தவன் என்பான் நாளைக்குத் தருகின்றேன் எனவுரைத்தான், யாதவர்கோன் யாதொன்றும் இல்லையென்றான்—ஆனால் யாதவன் என்பானே தன்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லையெனக் கூறினான், ஆதலால்—ஆனபடியால், வாதவர்கோன் பிள்ளையிலும் வத்தவர்கோன் நாளை யினும்—வாதவன் பின்பு என்று கூறியதிலும் வத்தவன் நாளை என்று கூறியதிலும், யாதவர்கோன் சொல் இனித—அலையச் செய்யாமல் ஒரேமுறையில் இல்லையென்று கூறிய யாதவன் சொல் இனிபதாகும், எ-று.

பக்கம் 21

சிரப்பான் மணிமவுலிச் சேரமான்

உரை:- சிரப்பான்—தலைமீன்மீது, மணிமவுலி—இரத்தினக் கிரீடத்தை அணிந்த, சேரமான் தன்னை—சேரமன்னனிடத்தில் சென்று, யான் சுரப்பாடு கேட்க—நான் பால் கொடுக்கின்ற ஆடு ஒன்று வேண்டுமென்று கேட்க, பொன் ஆடு ஒன்றிந்தான்—அவன் தங்கத்தினாலாகிய ஒரு ஆட்டினை எனக்குக் கொடுத்தான், இரப்பவர் என்பெறினுங் கொள்வர்—பிச்சைக்காரர்கள் எத்தகைய பொருட்களைக் கொடுத்தாலும் பெற்றுக் கொள்வர், கொடுப்பவர் தாமறிவர் தன்கொடையின்சீர்—கொடையாளி தான் கொடுக்கின்ற பொருளின் சிறப்பினைத் தாமே நன்கு தெரிவர், எ-று.

பக்கம் 23

அற்றதலை போக அருததலை

உரை:- வற்றல் மரமனையானுக்கு—பட்டமரம்போன்ற தன்மையுடையவனுக்கு, இம்மாணவகுத்த—மான் போன்ற சாயலையுடைய இப்பெண்ணை மனைவியாகப் படைத்த, சிரமனை யான் காணப்பெறின்—அயனை நான் பார்க்க நேர்ந்தால், அற்றதலை போக—முன்பு கிள்ளப்பட்டொழிந்த ஒருதலை தவிர, அருததலை

நான்கினையும்—எஞ்சிய நான்கு தலைகளையும், பற்றித் திருகிப் பறியேனே—என்கையினும் பிடித்து வளைத்துப் பிடுங்கமாட்டேனே, எ-று.

பக்கம் 24

1. இருந்து முகந்திருத்தி

உரை:- இருந்து முகந்திருத்தி—ஒருவன் தன் மனைவியின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவளது முகத்தைத் தடவிச் சீர்செய்து, ஈரோடுபேன்வாங்கி—தலையில் உள்ள ஈரையும் பேனையும் எடுத்துவிட்டு, விருந்து வந்தது என்று விளம்ப—விருந்தினர் வந்தாரென்று கூற, மிக வருந்தி—அதிக வருத்தமுற்று, ஆடினான் பாடினான்—கூத்தாடினான் திட்டினான், ஆடினான் ஓடத்தான் பழமுறத்தால் சாடினான்—திட்டியபின் கணவனை அவள் பலமுறை ஓட்டமெடுக்கும்படி பழைய சமூகால் தாக்கினான், எ-று.

2. காணக்கண் கூசுகதே

உரை:- அன்பில்லாள் இட்ட அமுது—விருப்பமில்லாதவள் அளித்த சோற்றை, காணக் கண்கூசுகதே—காண்பதற்குக் கண்கள் நாணுகின்றன, கை எடுக்க நாணுகதே—கை எடுத்துண்பதற்குக் கூச்சமடைகின்றது, மாண் ஒக்க வாய் திறக்கமாட்டாதே—பெருமை பொருந்திய வாயானது அதனை ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் திறவாதிருக்கின்றது, வீணுக்கு—யாதொரு பயனும் இன்றி, என் என்பு எல்லாம் பற்றி எரிகின்றது—எனது எலும்புகள் எல்லாம் எரிகின்றன, ஐயையோ—பரிதாபம், எ-று.

3. சண்டாளி சூர்ப்பநகை

உரை:- சண்டாளி—புலைச்சியாய், சூர்ப்பநகை தாடகையைப்போல் வடிவுகொண்டாளி—சூர்ப்பநகை, தாடகை, முதலிய அரக்கிகளைப்போல மேனியுடையவளை, பெண் என்று கொண்டாயே—மனைவியாக நீ விவாகஞ் செய்தாயே, தொண்டர் செருப்படிதான் செல்லா—அடியார்களின் செருப்பின் சுவட்டிற்குக்கூட

ஒப்பாகாத், உன் செல்வம்—உன்னுடைய பொருள், என்ன செல்வம் — எப்பயினைத் தரக்கூடிய பொருள்? நெருப்பிலே வீழ்ந்திடுதல் நேர்—தீயிலே வீழ்ந்து மடிதல் தக்கதாகும், எ-று.

பக்கம் 25

1. பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை

உரை:- பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை உண்டானால்—ஆண்மகனுக்கு ஏற்ற கற்புடைய மனைவி கிடைத்திருந்தால், எத்தாலும் கூடியிருக்கலாம்—எந்தவகையிலும் இருவரும் இசைந்து வாழலாம், சற்றேனும்—கொஞ்சமேனும், ஏறுமாறுக இருப்பாளேயாமாயின்—முறைகேடாக மனைவி இருப்பாளானால், கூறாமல் சந்நியாசம்கொள்—யாரிடமும் சொல்லாமல் துறவு கொள்வாயாக, எ-று.

2. ஏசி இடலில் இடாமையே

உரை:- ஏசி இடலில்—பிச்சைக்காரரைக் கடுஞ்சொற் சொல்லி அவருக்கு ஏதாவது கொடுப்பதைப் பார்க்கினும், இடாமையே நன்று—பிச்சையிடாமல் இருப்பதே சிறந்ததாகும், எதிரில் பேசு மனையாளில் பேய்நன்று—கணவனை எதிர்த்துப் பேசுகின்ற இல்லாளைப் பார்க்கினும் பேய் சிறந்ததாகும், நேசமிலாவங்கணத்தில் வலியபகை நன்று—அன்பில்லாத நட்பிலும் பெரும்பகை நல்லதாகும், வாழ்வில்லாச் சங்கடத்தில் சாதலே நன்று—உயிர் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத பொருளில்லாது துன்புறுவதிலும் உயிரை விட்டுவிடுவதே சிறந்தது, எ-று.

பக்கம் 26

கூரிய வாளால்

உரை:- கூரியவாளால்—தீட்டப்பட்ட கத்தியினால், குறைத்திட்ட கூன்பலா—தறிக்கப்பட்ட வளைந்த பலாமரமானது, ஓரிதழாய்—ஒரு இலையைபுடையதாய், கன்றாய்—சிறு செடியாய், உயர்மரமாய்—வளர்ந்து மரமாகி, சீரிய ஓர் வண்டுபோது

கொட்டையாய்—சிறந்த ஒரு வண்டுபோன்ற வித்துடையதாகி, வண்காயாய் தின்பழமாய்—செழிப்பான காய்கள் காய்த்து தின்னத்தக்க பழங்களை யுடையதாய், பண்டுபோல் பலா நிற்க—முன்னே நின்றதுபோல முழுப்பலாவாய் நிலைபெறுவதாக, எ-று.

பக்கம் 28

மதியாதார் முற்றம்

உரை:- மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருகால்சென்று மதியாமை கோடிபெறும்—தக்கமைப் பொருட்படுத்தாதவர்களுடைய வீட்டுவாசலைப் பொருளாகக் கருதி ஒருதரம்போய்ப் பின் அங்கே அடிவையாதிருப்பது கோடிபொன் பெறத்தக்கது, உண்ணீர் உண்ணீரென்று உபசரியார் தம்மனையில் உண்ணுமை கோடிபெறும்—உண்ணுங்கள் உண்ணுங்களென்று கூறிப் பின் மதித்து உபசரியாதவருடைய வீட்டில் சாப்டிடாதிருத்தல் ஒருகோடிபொன் பெறத்தக்கது, கோடிகொடுத்துக் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு கூடுதல் கோடிபெறும்—கோடிபொருளை அளித்தாயினும் சிறந்த குடியில் பிறந்தவர்களோடு இணங்குதல் ஒருகோடிபொன் பெறத்தக்கது, கோடானுகோடி கொடுப்பினும் தன்னுடைய நாகோடாமை கோடிபெறும்—எத்தனைகோடி பொருளை அளித்தாலும் தன்னுடைய நாவானது பிறழாதிருத்தல் கோடிபொன் பெறத்தக்கது, எ-று.

பக்கம் 29

ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர்

உரை:- சூத்தமலர்தண் தாமரைதிருவே—விரிந்த குளிர்ந்த தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் திருமகனே, ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர்—நூறுபேரில் ஒருவர்தான் தக்கசபையில் இருப்பதற்கு உரியராவர், ஆயிரத்தொன்றும் புலவர்—ஆயிரம்பேரில் ஒருவர்தான் கல்வியறிவு உடையவராயிருப்பர், வார்த்தை பதினாயிரத்தில் ஒருவர்—அவருள்ளும் தக்கமொழியைத் தக்கவிடத்தில்

சொல்லக்கூடியவர்கள் பதினாயிரம்பேரில் ஒருவரேயாகும், தாதா கோடிக்கொருவர்—கோடிபேரில் ஒருவனே வள்ளலாய் இருப்பான், உண்டாயின் உண்டென்றது—இது உண்மையானால் உண்மையென்று காட்டுவதற்கு அறுந்துவிழும்படி செய், எ-று.

பக்கம் 30

1. தண்டாமல் சுவது

உரை:- தண்டாமல் சுவது தானாண்மை—ஒன்றைக் கேளாத போது குறிப்பறிந்து அழிப்பது சிறந்த சுகை உள்ளமுடைமையாம், தண்டி அடுத்தக்கால் சுவது வண்மை—ஒன்றைக் கேட்ட பிற்பாடு அளிப்பது சுகை என்று சொல்லப்படக்கூடியது, அடுத்தடுத்துப் பின்சென்றால் சுவது கால்கூலி—மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்துபோய்க் கேட்டபின் கொடுக்கப்படுவது கால்நடைக்குக் கொடுக்கும் கூலியாகும், பின்சென்றும் சயான் எச்சம் போல்—அடிக்கடி போய்க் கேட்டபின்பும் ஒன்றும் கொடாத வனுடைய மக்களைப்போல, தொடர்பு அறும்படி அறு—இப்பொற்கிழியை அறுந்துவிழச் செய், எ-று.

2. உள்ள வழக்கிருக்க

உரை:- உள்ள வழக்கிருக்க—உண்மையான வழக்கு ஒரு புறமிருக்க, ஊரார்பொதுகிருக்க—ஊரிலுள்ளவர்களின் சபை அவ்வழக்கிற்கு அனுசரணையாக இருக்கவும், வழக்கதனைத் தள்ளித் தான்பேசி—அவ்வழக்கு நிறைவேறு வண்ணம் அதனை ஒழிக்கும் வகையைக்கூறி, எள்ளளவும் கைக்கூலிதான் வாங்கும்—இலஞ்சம் அற்பமாயினும் அதனையும் விரும்பி வற்கின்ற, கால் அறுவான் தன்கிளையும்—பிள்ளையிலலாமற் போவானுடைய உறவினரும், எச்சம் அறும் என்றால்—பரம்பரைத் தொடர்பு அற்றுப்போவாரென்பது உண்மையானால், அறு—இப்பொற்கிழியை அற்றுவிழும்படி செய்வாயாக, எ-று.

3. வழக்குடை யான்றிற்ப

உரை:- வழக்குடையான் நிற்ப—வழக்குக்கு உரியவன் இருக்கவும், வலியாணைக்கூடி... அவனை எதிர்க்கும் திறமையுடையானுடன் சேர்ந்து, வழக்கை அழிவழக்கு செய்தோன் — வழக்குத் தோல்வியுறும்படி செய்தவனும், வழக்கிழந்தோன் சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தழுத கண்ணீரால்—தோற்றவனும் அவனுடைய உறவினரும் இடைவிடாது வருந்தி அழுத கண்ணீர் காரணமாக, எச்சம் அறும் என்றால்—சந்ததியற்றுப் போவானென்பது உண்மையானால், அது—இப்பொற்கிழியை அறுந்த விழும்படி செய்வாயாக, எ-று.

பக்கம் 32

1. கருங்காலிக் கட்டைக்கு

உரை:- கருங்காலிக் கட்டைக்கு—கருங்காலி மரத்துண்டினை வெட்டுவதற்கு, காணக் கோடாரி—பின்னடையாத கோடாரியானது, இருங் கதலித் தண்டுக்குநாணும்—பெரிய வாழைத் தண்டினை வெட்டுவதற்கு அஞ்சும், பெருங்காலில்—பெரிய காட்டினில், கார் எருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு—கறுப்புநிறம் பொருந்திய எருமைகளை மேய்ப்பவனாகிய சிறுவனுக்கு, நான் தோற்றது—நான் தோற்றுப்போனதை என்மனம் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதால், என்கண் ஈரிரவும் துஞ்சாது — என் கண்கள் இரண்டு இரவு நித்திரை கொள்ளாது, எ-று.

2. கொடியது கேட்கின்

உரை:- கொடியவெவ் வேலோய்—நீண்ட வெப்பம் பொருந்திய வேலாயுதத்தை உடைய மன்னனே!, கொடியது கேட்கின்—(உலகில்) கொடுமையானது எதுவென்று கேட்டால் கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது—வறுமையே கொடியவற்றுள் மிகவும் கொடுமையாகும், அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை—இளமைப் பருவத்தில் வருகின்ற வறுமையே அதைப்பார்க்கினும் தீயதாகும், அதனினுங் கொடிது ஆற்றெணைக் கொடி

நோய்—அதைப்பார்க்கினும் கொடியது நாங்க முடியாத வியாதி, அதனினும் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்—அதைப்பார்க்கினும் மிகவும் தீயது நேசயில்லாத மனையாள், அதனினும் கொடிது—அதைப்பார்க்கினும் தீயது, இன்புற அவர்கையில் உண்பதுதானே—அவர்கள் கையாலிடப்பட்டதை விரும்பி உண்பதே யாகும், ஏ-று.

3. அரியது கேட்கின்

உரை:- வரிவடி வேலோய்—நீண்ட கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடையவனே!, அரியது கேட்கின்—உலகத்தில் அருமையானது என்னவென்று கேட்டால், அரிது அரிது மானிடர் ஆதல் அரிது—அருமையானவற்றுள் மிக அருமையானது மனிதப் பிறவி எடுப்பதாகும், மானிடர் ஆயினும்—மக்கட் பிறவி எடுத்தாலும், கூன், குருடு, செவிடு, பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது—உடல் வளைவு, கண் தெரியாமை, காது கேளாமை, அவியாய்ப் பிறத்தல் முதலிய குறைகளில்லாமல் இருத்தல் அருமையாகும், பேடு நீங்கிப் பிறந்தகாலையும்—அவியாதல் முதலிய குற்றங்கள் ஒழியப்பெற்றுப் பிறந்தபோதிலும், ஞானமும் கல்வியும் நயத்தல் அரிது—நல்ல இயற்கை அறிவையும் தூற்படிப்பையும் விரும்புதல் அருமையாகும், ஞானமும் கல்வியும் நயந்தகாலே—அவ்விரண்டையும் விரும்பியபோதிலும், தானமும் தவமும் தான் செயல் அரிது—எகையும் விரத ஒழுக்கமும் பொருந்துதல் மிக அருமையாகும், தானமும் தவமும் தான் செய்வராயின்—அவ்விரண்டையும் புரிபவராயின், வானவர் நாடு வழிதிறந்திடுமே—விண்ணிலகம் அவர்கள் தம்மை அடைவதற்கு வழிதிறந்து காட்டும், ஏ-று.

பக்கம் 33

1. இனியது கேட்கின்

உரை:- தனிநெடுவேலோய்—ஒப்பற்ற நீண்டவேலாயுதத்தை யுடையவனே!, இனியது கேட்கின்—இன்பத் தருவது யாதென்று கேட்டால், இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது—இனியவற்றுள்

இனியது பிறர் தொந்தரவின்றித் தனியே இருப்பது, அதனினும் இனிது ஆகியைத் தொழுதல்—முதல்வனாகிய கடவுளைத் தொழுதல் அதைப்பார்க்கினும் இனியதாகும், அதனினும் இனிது அறிவினார்ச் சேர்தல்—அறிவுள்ளவர்களைப் போய் அடைதல் அதனினும்பார்க்க இனியதாகும், அதனினும் இனிது அறிவுள்ளாரைக் கனவிலும் நனவிலும் காண்பதுதானே—அறிவுள்ளவர்களைச் சொப்பனத்திலும் அது அல்லாத நேரங்களிலும் பழகிக் காண்பது அதைப்பார்க்கிலும் இன்பத் தருவதாகும், எ-று.

2. பெரியது கேட்கின்

உரை:- எரிதவழ் வேலோய்—வெப்பம் பொருந்திய வேலையுடையவனே!, பெரியது கேட்கின்—பெரிய பொருள் யாதென்று கேட்டால், பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது—உலகிலுள்ள பெரிய பொருள்களைப் பார்க்கிலும் உலகமே மிகப்பெரியது, புவனமோ, காண்முகன் படைப்பு—உலகமோ அயனல் படைக்கப்பட்ட பொருளாகும், காண்முகன் கரியமால் உந்தியில் வந்தோன்—அயனோ கருநிறமுடைய திருமாலின் உந்திக்கமலத்தில் வந்தோன், கரியமாலோ அலைகடற் றுயின்றோன்—அத்திருமாலோ அலைகளை யுடைய திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவன், அலைகடல் குறுமுனி அங்கையில் அடக்கம்—அக்கடலோ அகத்தியருடைய உள்ளங்கையில் அடங்கிவிடுவது, குறுமுனியோ கலசத்தில் பிறந்தோன்—அகத்தியரோ கும்பத்தில் நின்றும் தோன்றியவர்கலசமோ புனியில் சிறுமண்—கும்பமோ பூமியிலுள்ள சிறிய அளவுள்ள மண்ணிலாகியது, புனியோ அரவினுக்கு ஒருதலைப் பரம்—பூமியோ ஆகிசேடலாகிய பாம்புக்குத் தலையிலுள்ள ஒரு சுமையாகும், அரவோ உமையவன் சிறுவிரல் மோதிரம்—பாம்போ உமாதேவியின் சிறுவிரலில் தரிக்கப்பட்ட கணையாழியாகும், உமையோ இறைவர் பாகத்து ஒடுக்கம்—உமாதேவியோ கடவுளாகிய சிவபிரானது இடது பக்கத்தில் அடங்கியிருப்பவன், இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம்—கடவுளோ அடியாருடைய இருதயத்தில் அடங்கி நிற்பவர், தொண்டர் தம்

பெருமை சொல்லவும் பெரிதே—(ஆதலால்) அடியார்களுடைய உயர்வு பேசுதற்கு அடங்காத பெருமை வாய்ந்தது, எ-று.

பக்கம் 34-35

தண்ணீருங் காவிரியே

உரை:- தண்ணீருங் காவிரியே—நல்ல நீரென்று போற்றப் படுவது காவிரி நீரே, தார்வேந்தன் சோழனே — வெற்றிமாலே தரித்த மன்னன் சோழமன்னனே, மண்ணாவதும் சோழமண்டலமே—நிலம் என்று புகழப்படுவதும் சோழநாடே, பெண்ணாவள் அம்பொற் சிலம்பி — தக்க மாதென்று மதிக்கப்படுபவள் மிக்க அழகுடைய சிலம்பியே, சிலம்பு—தக்க காற்சதங்கையாவது, அரவிந்தத் தாள் அணியும் செம்பொற் சிலம்பே—அவளுடைய கமலம்போன்ற அடிகளில் அணியப்பட்ட சிறந்த பொன்னாலாகிய கழலேயாகும், எ-று.

பக்கம் 36

வெண்பா விருகாலிற் கல்லாளை

உரை:- வெண்பா இருகாலில் கல்லாளை—வெண்பா என்னும் வகையைச் சேர்ந்த பாட்டினை இருமுறை கற்பித்தும் படித்துக்கொள்ளாதவனையும், வெள் ஓலை கண்பார்க்கக் கையால் எழுதாளை—வெள்ளிய ஓலை எட்டினில் எழுத்துத் தெரியும் படி கையால் எழுதத் தெரியாதவனையும், பெண்பாவி பெற்றுளே பெற்றான்—பாவஞ்செய்த தாயே பெற்றிருக்கவேண்டும், பிறநகைக்கப் பெற்றான்—அவள் பெற்றது மற்றவர்கள் அவளை ஏளனஞ் செய்வதற்கே ஆகும், என்று என்று என்று—பேயே அவர்களை முக்காலும் தாக்குவாயாக, எ-று.

பக்கம் 37

1. கருங்குளவி சூரைத்

உரை:- கருங்குளவி—வண்டுகளால் குளப்பெற்ற, சூரைத் தூறு—எட்டிப் புதரிலுள்ள, ஈச்சங்கனிபோல-ஈச்சம்பழம்போல, வருந்தினர்க்கு ஒன்று ஈயாதான் வாழ்க்கை—வறுமைப்பட்டவனுக்கு யாதும் கொடாதவனுடைய வாழ்க்கையில், இச்சித்திருந்த

பொருள் அரும்பகலே தாயத்தார் கொள்வர்—அவன் விரும்பி வைத்திருந்த செல்வத்தைப் பட்டப்பகலிலே அவன் உறவினர் கொள்ளுகொள்வர், என்று என்று என்று—பேயே அவனை முக்காலும் அடிப்பாயாக, ஏ-று.

2 வான முளதான் மழையுளதான்

உரை:- வானம் உளது—ஆகாயம் இருக்கின்றது. மழையுளதால்—ஆகாயத்திலிருந்து பெய்யும் மழை இருக்கின்றது, மண்ணுலகில்—பூமியில், தானம் உளதால் தயை உளதால்—தங்க இடமிருக்கிறது கருணை இருக்கிறது, ஆனபொழுது—இவையெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுது, எய்தோம் இளைத்தோம் என்று—அவற்றைப் பயன்படுத்த அறியாது சோம்பேறிகளாயிருந்து மிகத் தளர்ந்தோம் என்று சொல்லி, ஏமாந்திருப்பாரை—ஏமாற்றமடைந்திருப்பவர்களை, என்று என்று என்று—பேயே முக்காலும் அவர்களை அடிப்பாயாக, ஏ-று.

3. எண்ணு யிரத்தாண்டு

உரை:- பெண்ணுவாய் — பெண்களின் சிறந்தவளே, எண்ணுயிரத்தாண்டு நீரில் கிடந்தாலும்—எண்ணுயிரம் வருடகாலம் தண்ணீருக்குள் போடப்பட்டிருந்தாலும், உண்ணீரம்பற்றுக்கிடையேபேரல்—உள்ளே ஈரம் ஏற்பெருத கிடைச்சியைப்போல, பொற்றொடிமாதர் — தங்க வளையல்களணிந்த குலப்பெண்டிருடைய, பொருதோள்மேற் சாராரை...சேரத்தக்க தோளுடன் அன்போடு கலந்து வாழாதவர்களை, என்று என்று என்று—பேயே அவர்களை முக்காலும் அடிப்பாயாக, ஏ-று.

பக்கம் 39.

வரப்புயர நீருயரும்

உரை:- வரப்புயர நீருயரும்—வரம்பின் உயரத்திற்குத் தக்கதாகத் தண்ணீர் தங்கிநிற்கும், நீருயர—அத்தண்ணீர் வேண்டிய அளவுநிற்க, நெல்லுயரும்—நெற்பயிரானது உயர்ந்து வளரும், நெல்லுயரக் குடியுயரும்—நெற்பயிர் நன்றாக வளர்ந்து,

அதிக பலனைத் தருவதில் குடிகள் சிறப்புற்று விளங்குவர், குடியுயரக் கோலுயரும்—குடிகள் சிறப்புடனிருந்தால் (அரசினின்) செங்கோல் சிறப்புடன் விளங்கும், கோலுயரக் கோலுயரும்—நீதியமைந்த செங்கோலின் மரட்சியிலுல் மன்னன் சிறந்து விளங்குவான், எ-று.

பக்கம் 41

காணொந்தே னொந்தேன்

உரை:- கூனன்—நத்தையானது, கருந்தேனுக்கண்ணைந்த—கரிய தேனைப் பருகுவதற்கு வாய் திறந்துகொண்டிருந்த, காவிரி சூழ்நாடா—காவிரிநதி சூழப்பெற்ற தேசத்தையுடைய சோழனே, கடுகி வழிநடந்தேன்—விரைந்து பாதையில் நடந்து வந்தேன், யான் வந்ததூரம் எளிதன்று—யான் நடந்துவந்த தூரம் சுலபமானதல்ல, (ஆதலால்) கால்நொந்தேன் நொந்தேன்—கால் வலியால் மிகவும் வருந்தினேன், இருந்தேனுக்கு—இப்படி இருந்த எனக்கு, இடம் எங்கே—இடம் எவ்விடத்தே உள்ளது, எ-று.

பக்கம் 42

நூற்றுப்பத் தாயிரம்

உரை:- மாற்றலரைப்பொன்ற—பகைவர்கள் இறக்கும்படி, பொருதடக்கைப் போர்வேல் அகலங்கா—போர்செய்ய வல்ல விசாலமான கைகளில் யுத்தத்தில் வெற்றிதரும் வேலையுடைய களங்கமில்லாத மன்னனே!, நூற்சிலை—நூலினாலாகிய புடைவை, நூற்றுப்பத்தாயிரம் பொன்பெறினும்—பத்துலட்சம் பொன் விலைபெறக்கூடியதாயிருந்தாலும், நாற்றிங்கள் நாளுக்குள் நைந்துவிடும்—நான்குமாத காலத்திற்குள் கிழிந்துவிடும், என்பாட்டு என்றும் கிழியாது—என்னுடைய பாடலானது என்றைக்கும் அழியாது நிலைபெறும், எ-று.

பக்கம் 43

விண்ணினின் மழையே

உரை:- மன்னு—அரசனே, விண்ணினின் மழையே யல்லால்—ஆகாயத்தினின்றும் வருகின்ற மழையேயன்றி, வேறொரு

நதியுமில்லை - பூமியில் அவற்றைவிட வேறு நதியென்பது கிடை யாத, கண்ணினின் ஒளியேயல்லால் - கண்ணினும் பார்க்கக் கூடியதாக அமைந்த ஒளியேயன்றி, காணாமோர் ஒளியுமில்லை - பார்க்கக்கூடிய ஒளி அதனைவிட வேறென்றுமில்லை, எண்ணிடிற் பொருளைப்போல் இனியதோர் உறவுமில்லை - ஆராயு மிடத்து பொருளைப்போல் மக்களுக்கு இன்பத்தை அளிக்கக் கூடிய சுற்றம் வேறென்றுமில்லை, உண்ணிடில் - சாப்பிடும் பொழுது, சுவையே யல்லால் - ஏற்படும் சுவையே யல்லாமல், ஒருசுகம் இல்லை - பூமியில் இதனைவிட மனிதர்களுக்குச் சுகந் தருவது வேறென்றும் இல்லையாகும், எ-று.

பக்கம் 44

எட்டேகா லட்சணமே

உரை:- எட்டேகா லட்சணமே—அவலட்சணமுடையவனே, ஏமனேறும் பரியே - இயமன் ஏறிவருகின்ற வாகனமாகிய எரு மையே, மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே—அளவுகடந்த சீர் கேடான மூதேவியைத் தாங்கிவரும் கழுதையே, முட்டமேற் கூரையில்லா வீடே - முழுதும் முகடுவேயப்பெருத மனைவியின் குட்டிச்சுவரே, குலராமன் தூதவனே, உயர்குடிப் பிறந்த இராமபிரானது தூதனாகிய அனுமானே, அடா ஆரைச்சொன்னு யடா—அடே நீ கூறியது ஆரைக் கீரையைக் குறிக்குமடா எ-று.

பக்கம் 46

[ஓட்டக்கூத்தரை முன்று பிறைவர, ஓளவையார் பாடச்சொன்னது.]

1. வெள்ளத் தடங்காச் சினவாளை

உரை:- வெள்ளத்து அடங்காச் சினவாளை...ஆற்று வெள் ளத்தில் அடங்காது கோடித்துக் குதித்தெழுகின்ற வாளைமீன் கள், வேலிக்கழுகின் மீதேறி—வேலிகட்டப்பட்ட கரைமீலுள்ள பாக்குமரத்தில் தாவி, துள்ளி—அங்கிருந்து மேலே குதித்து, முகிலைக் கிழித்து - மேகத்தைக் கிழித்து உட்புகுந்து, மழைத்

துளியோடிற்றங்கும்—மழை நீருடன் கீழேவருகின்ற, சோண்டா—
சோழநாட்டு வேந்தனே!, கள்ளக்குறும்பர் குலம் அறுத்த—
வஞ்சகம் நிறைந்த சிற்றரசர்களது கூட்டத்தைத் தொலைத்த,
கண்டா — கைவாளியையுடையவனே!, அண்டர் கோபாலா—
இடையர்களது பசுக்களைக் காப்பாற்றிய திருமலைப் போன்ற
வனே, எம்பேதை—பேதைப் பருவத்திலுள்ள எனது மகள்,
பிள்ளைமதி கண்டு—பிறைச் சந்திரனைப் பார்த்து, பெரிய மதி
யும் இழந்தாளே—தனது உயர்ந்த அறிவு நீங்கப்பெற்றாள் எ-று

குறிப்பு:- ஏழுவயது வரையுமுள்ள பருவம் பேதைப்பருவம் எனப்படும்.

[‘ஒட்டா ஒருமதி கெட்டாய்’ என்று சொல்லிவிட்டுப்
புகழேந்தியை முன்று பிறைவரப் பாடச்சொல்லப் பாடியது.]

2. பங்கப்பழனத் துழமுழவர்

உரை:- குரங்குபலவின் கனியைப் பறித்ததென்று—குரங்கு
பலாப்பழத்தைப் பறித்ததற்காக, பங்கப்பழனத்து உழும் உழ
வர்—சேறுகிறைந்த வயலில் உழவு செய்கின்றவர்கள், சங்கிட்டு
எறிய—அவ்வயலிலுள்ள சங்குகளை எடுத்து அதன்மீது வீச,
இளநீர்தனைக் கொண்டெறியும் தமிழ்நாடா—அதற்குப் பதிலாகக்
குரங்கானது இளநீர்க் காய்களை எடுத்து வீசும் வளமுடைய
தமிழ்நாட்டிற்குத் தலைவனே! கொங்கர்க்கமரப்பதியளித்த —
கொங்குதேசத்து அரசனை வென்று அவனுக்கு விண்ணுலகம்
கொடுத்த அரசனே! இராசகுலதிலகா—அரசர் கூட்டத்திற்குத்
தலைவனே! வெங்கண் பிறைக்கும்—வெப்பமுள்ள பிறைத்திங்
களின் நிலவொளியாலும், சுரும்பு இறைக்கும்—சுரும்பு வில்
வினையுடைய மன்மதன் காரணமாகவும், மெலிந்த — உடல்
தளர்ந்து, விழிவேலே — வேல்போன்ற கண்ணுடையபெண்,
அம்பு இறைக்கும்—கண்ணீர் சிந்துகின்றாள், எ-று.

குறிப்பு:- அம்பு என்பது அம்பு என்பதன் மொழி. அம்பு - நீ.

பக்கம் 47

கற்றதுகைம் மண்ணளவு

உரை:- புலவீர்—புலவர்களே, உற்ற கலைமடந்தை—பிரமனது நரவிலை பொருந்திய சரஸ்வதியானவள், கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லாதுலகளவென்று—தான் படித்தது ஒருகைப் பிடி மண்ணளவேயெனவும் இன்னும் கற்கவேண்டியது உலககத்தின் அளவாகுமென்றும் நினைத்து, ஒதுகின்றாள்—இன்னும் படித்தக்கொண்டிருக்கின்றாள், வெற்ற வெறும்பந்தயம் கூறவேண்டாம்—என்கை அதிகம் பெருமை பாராட்டவேண்டியதில்லை, ஏறும்புந் தன்கையால் என்சாண்—சிறிய ஏறும்புக்கூட அதன்கையளவுக்கு எட்டுச்சாண் நீளமுள்ளதாகும், ஏ-று.

பக்கம் 49

மதுரமொழி நல்லுமையாள்

உரை:- குலமன்னனே — உயர்கூடிப் பிறந்த அரசனே, மதுரமொழி நல்லுமையாள் சிறுவன்—இனிய சொற்களைக் கூறுகின்ற நன்மைதரும் உமாதேவியாரது குமாரராகிய விநாயகப் பெருமானுடைய, மலரடியை—திருவடித் தாமரைகளை, முதிரநினையவல்லார்க்கு — பயன்தரும்படி தியானிக்கக்கூடியவர்களுக்கு, அரிதோ—எக்காரியமும் அரியதாயிருக்குமோ, முகில் போல் முழங்கி — மேகம்போல் இடிஇடித்து, அதிரவருகின்ற — அதிர்ச்சியடையும்படி செல்கின்ற, யானையும் தேரும்—யானை பூட்டியதேரும், அதன்பின் சென்றகுதிரையும்—அதற்குப்பின்னே புறப்பட்டுவந்த குதிரையும், காதம்—(ஒருநாழிகைக்கு) காதவழி நடக்கும், கிழனியும் காதம் — நடக்க இயலாத கிழனியும் வந்தது காதவழியே ஏ-று.

பக்கம் 39.

1. கல்வியுடையீர் கருங்கானகத்

உரை:- வல்லாய்கேள் கல்வியுடையீர்—நிறமையான ஆராய்ச்சியும் கேள்வியுமுடைய கல்விமான்களே!, கருங்கான

கத்திடையே — இருளடர்ந்த காட்டினிடத்தே, வெல்லா வழக்கை விடவாங்கி வெல்விக்கும்—நிறைவேறக்கூடாத வழக்கை இலஞ்சம் வாங்கி வெற்றிபெறுவிக்கும், வல்லாளன் சுற்றம்போல் மாண்டு—நிறமையானது இனத்தாரைப்போலப் பட்டுப்போய், நெல்வி—நெல்லிமரமானது, இலைஉதிர்ந்து நிற்பதேன் — இலையுதிர்ந்து மொட்டைமரமாக நிற்பதற்குக் காரணமென்ன? எ-று.

2. சித்திரமும் கைப்பழக்கம்

உரை:- சித்திரமும் கைப்பழக்கம்—படம் வரைவது கைப்பழக்கத்தினால் சிறப்படையும், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்—சிறந்த தமிழின் தேர்ச்சி நாவின் பயிற்சியினால் ஏற்படும்; வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நல்ல பொருள் பொதிந்த கல்வித் தேர்ச்சி உள்ளப் பயிற்சியினால் உண்டாகும், நித்தம்—நினந்தோறும், நடையும் நடைப்பழக்கம் — அதிகதாரம் நடத்தல் நடந்து பழகுவதால் ஏற்படும், நட்பும்—சினேகமும், தயையும் — இரக்கமும், கொடையும்—கொடுக்கும் குணமும், பிறவிக்குணம்—அவரவர் கருவிலமைந்த இயல்புகளாகும், எ-று.

3. மாடில்லான் வாழ்வு

உரை:- மாடு இல்லான் வாழ்வும் — செல்வமில்லாதவனுடைய வாழ்க்கையும், மதி இல்லான் வாணிபம் — புத்தியில்லாதவன் செய்யும் வர்த்தகமும், நல்நாடு இல்லான் செங்கோல் நடாத்துவதும்—நன்கமைந்த நாடில்லாத மன்னன் நீதியாக ஆட்சிபுரிவதும், கூடும் குருவில்லா வித்வை — கைகூடுதற்கு இன்றியமையாத ஆசிரியன் உதவியில்லாமற் கற்ற கல்வியும், குணம் இல்லாப் பெண்டு—நற்பண்பில்லாத இல்லாளும், விருந்தில்லா வீடும்—விருந்தினரை உபசரியாத வீடும், விழல் — பயனற்றவையாகும், எ-று.

4. சொல்லாம லேபெரியர்

உரை:- நல்லகுலாமாலேவேற்கண்ணாய் — அழகிய அசைகின்ற மாலையைச் சூடிய வேல்பேரன்ற கூரிய கண்ணையுடையவனே!

சொல்லாமலே பெரியர் செய்வார்—உயர்ந்தோர்கள் தாம் செய்யும் உதவியைப் பிறர்க்கு அறிவிக்காமலே செய்துமுடிப்பர், சிறியர்—அவரினும் தாழ்ந்தவர்கள், சொல்லிச் செய்வார்—தாம் செய்யும் உதவியைப் பிறர்க்கு எடுத்துக்கூறி அதனைச் செய்வார், சொல்லியும் செய்யார் கயவரே—உதவி செய்வதாகச் சொல்லிச் செய்யாதிருப்பவர்கள் கீழ்மக்களே, கூறு உவமை நாடில்—இவர்களுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடிய பொருள்களை ஆராய்ந்தால் பலா மாவை பாதிரியைப்பார்—பூக்காது பழக்கும் பலாமரத்தையும், பூத்துக் கனிதரும் மாமரத்தையும், பூத்தும் பழம் உதவாத பாதிரி மரத்தையும் பார்த்துக்கொள்க, எ-று,

பக்கம் 51

5. இலக்கணக் கவிஞர் சொல்

உரை- வண்டது - வண்டானது, நிலத்துறு கமலத்தை நாடும் தன்மைபோல்—பூமியில் விளங்குகின்ற தாமரைப் பூவினை நாடி அடையும் இயல்புபோல, இலக்கணம் கவிஞர்சொல் இன்பந்தேடுவர்—பாட்டின் இலக்கணமறிந்த பாவலர்கள் அதிற் கூறப்பட்டுள்ள சொன்னயம் பொருணயங்களை, நாடுவர் ஈதலைக்குறை கமலத்தைச் சாருந்தன்மைபோல்—ஈயானது மலத்தைச் சேருகின்ற இயற்கைபோல, வன்கணைர்கள்—புல்லறிவுடைய கொடியவர்கள், மலக்கு சொல்தேடுவர்—மயக்கமுண்டாக்கக்கூடிய சொற்களை விரும்பியடைவர், எ-று.

குறிப்பு:- தலைக்குறை கறாரென்பது காரணம் என்பதில் முதலெழுத்துக்குறைந்தவிடத்துன்படரும் சொல்லிக் குறிக்கும் (க)ரணம்.

6. ஈதலறந் தீவினை

உரை:- ஈதலறம்—இல்லையென்னது கொடுத்தலே சிறந்த அறச்செய்கையாகும், தீவினைவிட்டு ஈட்டல் பொருள்—தீயமுயற்சியை விடுத்து நல்லவழியிற் சம்பாதிக்கப்படுவது நல்ல பொருளாகும், எஞ்ஞான்றும்—எப்போதும், காதல் இருவர்—அன்ம

லல் மிணிக்கப்பட்ட கணவனும் மனைவியும், கருத்து ஒருமித்த—ஒத்த மனமுடையவர்களாய், ஆதரவுப்பட்டதே—ஒருவர்க்கொருவர் ஆதரவாய்க் கலந்திருப்பதே, இன்பம்—சிறந்த இன்பமாகும், பரணை நினைந்து—தெய்வத்தைத் தியானித்து, இம்மூன்றும் விட்டதே—இம்மூன்றையும் கடந்து நிற்பதே, பேரின்பவீடு—பேரின்பத்தை அளிக்கும் மோட்சத்திற்குரிய வழியாகும், எ-று.

7. தாயோடறுசுவை போம்

உரை:- தாயோடு அறுசுவைபோம் — அன்னை இறந்ததும் அறுசுவையோடு கூடிய உணவு கிடைப்பது அரிதாகும், தந்தையோடு கல்விபோம்—தந்தை இறந்தபின் குழந்தைகளுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அரிதாகும், சேயோடு தான் பெற்ற செல்வம் போம்—குழந்தை இறந்தபின் ஒருவன் பெற்ற செல்வம் நிலைபெறாது ஒழியும், ஆபவாழ்வு உற்றருடன்போம் — சிறப்பாக வாழும் வாழ்க்கை சுற்றத்தார் ஒழிந்தபோது இல்லாததாகும், உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்—சகோதரர் இல்லாதபோது பக்கத்துணையால்வரும் புயவலிமை ஒழிந்துபோகும், பொற்றுலியோடு எவையும் போம் — பொன்னினாலாகிய மங்கலநாணணிந்த மனையாளிறந்தபோது எல்லாவகையான நலங்களும் இல்லாது ஒழிந்துபோகும், எ-று.

குறிப்பு:- அறுசுவையாவன: இனிப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கசப்பு, உவர்ப்பு துவர்ப்பு என்பன.

8. நேசனைக் காணுவிடத்து

உரை:- நேசனை—சினேகிதனை, காணு இடத்தில்—அவனைப் பாராதபோது, நெஞ்சு ஆரவே துதித்தல் — மனம் திருப்தியடையும்படி உயர்த்திப் பேசுக, ஆசானை — ஆசாரியனை, எவ்விடத்தும் அப்படியே — எல்லாவிடங்களிலும் அவ்வாறே துதிக்க மனையானை வாசப்பஞ்சணையில்—இல்லானை வாசனைப் பொருள்கள் துவப்பெற்ற படுக்கையில் இருக்கும்போது போற்றுக,

மைந்தர்தமை நெஞ்சில்—பிள்ளைகளை மனத்தினுள்ளே மதித்துக் கொள்க, வினையாளை வேலைமுடிவில்—வேலைக்காரரைக் காரியம் முடியப்பெற்றவிடத்தே யாராட்டுக, எ-று.

பக்கம் 52

9. நிழலருமை வெய்யிலிலே

உரை:- கிழலருமை வெய்யிலிலே நின்றறிமின்—கிழலின் அருமையான பயனை வெய்யிலிலே நிற்பதனாலே அறிந்துகொள் வீர்களாக, ஈசன் கழல் அருமை வெவ்வினையில் காண்மின்—இறைவன் திருவடியை வழிபடுவதிலுண்டாகும் அருமையான பயனைக் கொடிய கர்மத்தின் வசமாக இருக்கும்பொழுது காண்டிராக, பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை காலிரண்டில்—கற்றவர்கள் பயிலுகின்ற நற்றமிழின் நலத்தை காங்கு அடிகளாலாகிய நாலடியாரிலும் இரண்டடிகளாற் செய்யப்பட்ட திருக்குறளிலும் காண்க, சோமன் கொடை அருமை புல்லரிடத்தே போயறிமின்—சோமனென்னும் வள்ளலின் ஈகையின் தனிச்சிறப்பைக் கீழ்மக்களாகிய செல்வரிடத்தில் போய்த் தெரிந்துகொள்க, எ-று.

10. போந்த வுதாரனுக்கு

உரை:- போந்த உதாரனுக்குப் பொன்தரும்பு—ஈகைக்குணத்தோடு பிறந்தவனுக்குப் பொன்னானது தரும்புபோல அற்பமாகும், குரனுக்குச் சேர்ந்த மரணம் சிறுதரும்பு—உயிரைப் பொருட்படுத்தாத வீரனுக்கு வரக்கூடிய சாவு சிறு தரும்பாகத் தோன்றும், ஆய்ந்த அறிவோர்க்கு—சிறந்த நூல்களை நுட்பமாயமைந்த புலவர்க்கு, நாரி அருந்தரும்பு—பெண்மயல் அற்பமான தரும்புபோல்வதாகும், இல்லம் தறவோர்க்கு வேந்தன் தரும்பு—மனையைத் தறந்தவர்க்கு மன்னன்கூடத் தரும்புபோலத் தோன்றுவான், எ-று.

11. ஆங்காலம் மெய்வருந்த

உரை:- ஆங்காலம்—நல்லகாலம் வரும்போது, மெய்வருந்த வேண்டாம்—தேகம் வருந்தவேண்டியதில்லை, அது ஏதென்றில்

—அது ஏனென்று ஆராயுமிடத்து, தேங்காய்க்குள் இளநீர் போல் சேரும்—தேங்காய்க்குள் இளநீர் எவ்வாறு உண்டானதோ அவ்வாறே செல்வமும் வந்துசேரும், போங்காலம் - கெட்ட காலம் வரும்போது, தாட்டாளன் தேடுந்தனம்—தலைவன் தேடிய பொருள், காட்டாண உண்ட கனியதுபோலாகும் — காட்டில் உள்ள ஆணை உண்ட விளாங்கனிக்ஞ்சு சமமாக இருக்கும், எ-று.

12. ஏரு மிரண்டுளதாய்

உரை- ஏர் இரண்டுளதாய்—இரண்டுஏர்களை (ஏர் கண்டாய்) உடையதாய், இல்லத்தே வித்துளதாய் - மனையின்கண்ணே வந்துக்களை உடைத்தாய், நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய்—தண்ணீருக்குப் பக்கத்தில் பொருந்திய நிலமாய், ஊர் அருகே சென்றுவர அணித்தாய்—(தான் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து)போய்வர பத்தில் உள்ளதாய் இருந்து, செய்வாரும் சொற் கேட்டால் - வேலை செய்பவர்களும் சொல்லைக்கேட்டு அதன்படி ஒழுகினால் என்றும் உழவே இனிது—உழவுத்தொழிலே என்றும் இன்பம் பயப்பதாகும், எ-று

13. ஐயமிடுமி னறநெறியைக்

உரை:- ஐயமிடுமின் — பிச்சையிடுங்கள், அறநெறியைச் கைப்பிடியின்—தரும் மார்க்கத்தைக் கைவிடாதீர்கள், இவ்வள வேறுமன்னம் இட்டுண்மின்—ஒருபிடி அன்னமாகிலும் பிறர்க்குட்டு உண்ணுங்கள், தெய்வம்—கடவுள், ஒருவனே என்ன உணரவல்லீரேல்—ஒருவனே என்று எண்ணும் உணர்வையும் கொள்ளப் பெறுவீர்களானால், அருவினைகள் ஐந்தும் அறும்—நீக்குதற்குரிய ஐந்துமல காரியங்களும் தானே நீக்கும், எ-று.

குறிப்பு:- ஐந்துமல காரியங்கள், ஆணவம், மாயை, காமியம், மாய காரியம், தீரோபவம் என்பன.

Date

.....

Barakath Book Industries
No. 200, Galle Road, Balapitiya. T-P: 09-58143